

Rie's dagbog 2012

**Fra Sevilla via Marokko, Costa del
Sol, -Blanca & Azahar til Barcelona**

Ries dagbog

Vinteren i Sevilla 2011- 2012

I Danmark julen 2011-12

Julen holdt vi hjemme sammen med Stens mor, der ligesom sidste år boede hos os i tre dage. Det var hyggeligt og gjorde juleprojektet meget afslappet. Der var flere sejlkubber, der gerne ville høre om vores erfaringer på vores tur. Så det blev til lysbilledshow i vores egen sejlkub København, så i Nivå og hos 24-timers sejlerne. Vi solgte Tusindfryd til Fanø og ejerne har vi stadig forbindelse med. De spurgte om vi ikke ville komme og vise noget fra vores ture i ”de nære fjernområder”, det kunne vi jo ikke sige nej til. Så kom der en henvendelse fra Varde Sejlklub, som havde set at vi skulle til Fanø, så dem tog vi på vejen. Sten var lidt dum, for han spurgte, hvad de ville høre om de forskellige steder. Det vil sige, at han endte med at skulle forberede tre forskellige shows, det bandede han over en del gange når han sad ved maskinen.

Usigten fra vores cockpit i Club Nautico Sevilla

Det er en gammel drøm at tilbringe en vinter i Sevilla under varme himmelstrøg og gøre noget alvorligt ved vores spanske. Nu er det gået i opfyldelse og det er dejligt. Noget af det første vi satte gang i da vi kom hertil, var at finde et spansk kursus. Vi fandt et her i kvarteret: Notting Hill. Vores lærer hedder Lola, og vi går to gange om ugen: tirsdag og torsdag. Mandag, onsdag og fredag svømmer vi i den over dækkede pool, og ser frem til at

vi kan svømme i den udendørs pool.

Folk spørger, ja men hvad laver I sådan en hel vinter i Sevilla? Og nu, hvor vi er halvvejs gennem vinteren, må vi sige, at vi ikke har nået halvdelen af de vi mente vi skulle have nået, og vi bliver stressede ved tanken om, at vi skal ud af Sevilla til foråret.

Vores omgivelser

Først lidt om vores umiddelbare omgivelser: Sejlklubben ligger i gangafstand fra centrum med domkirken og Alcazar, det gamle slot. Der tager ca. 20 minutter at gå derover og det er ikke en særlig spændende tur, men det er langs floden og gennem en park (Maria Louisa). Det er dejligt at gå til centrum og gå rundt og se på folk og bygninger. Vi gør det desværre ikke så tit som vi havde troet.

Indgangen til sejlkubben, med vores svømmehal i baggrunden

Sejlklubben er en historie for sig selv: Club Nautico Sevilla. Det er ikke en marina som man umiddelbart skulle tro, det er en social forening, som har en lang række faciliteter de stiller til rådighed for deres over 8000 medlemmer. Eksempler på aktiviteter er: tennisbaner, basketballhal, kunststof- fodboldbane, udendørs basketbane, boulebaneaner, tre svømmebassiner (hvoraf et er overdækket), styrketræningsrum, gymnastiklokale, optimistjoller, kanoer, kajakker, windsurfere.. og der er sikkert noget jeg har glemt. Ved bådbroen ligger der ikke over 30 både og af dem er der overvintrende gæster på seks af dem.

Det varierer lidt, for en skal snart hjem til England for at arbejde, to skal hjem og holde sommer for deres datter bor der, så lidt udskiftning er der her.

Klubben ligger i et området der hedder Los Remedios, som bedst kan sammenlignes med Østerbro i København. Naboområdet er La Triana, som har et dejligt marked og som har en masse små barer og er centrum for Flamenco og den lokale variant Sevilliana. Vejtræerne her i byen er pomerantsler, og ud over at de er meget dekorative, er de også en vigtig ressource her i sejlklubben.

Vi lærte hurtigt at pomeranserne er basis for en marmeladeproduktion blandt sejlerne her. Mary på den engelske motorbåd, der ligger her gav os en opskrift. Inden jul lavede vi en portion af de tidlige pomeranser. Det var bare så godt, og da vi kom tilbage efter jul lavede vi en portion mere.... og en til! Der burde nu være nok til næste vinter, men jeg tvivler, sådan som det svinder i glassene. Vi har også forsøgt os med saltede pomeranser, ud fra en forudsætning om at når man kan salte citroner, så kan også salte pomeranser. Det gik fint, og er en fin ting at putte i en rissalat, lidt nordafrikansk.

Bob og Mary på besøg. Mary er en meget flittig strikker

Socialt liv på broen

Der ligger som sagt nogle både med besætning her på broen. Der er Bob og Mary der bor i en motorbåd. De har ligget her i flere år og er medlemmer af klubben. Deres søn bor her, så de kan Sevilla udenad. Ved at snakke med dem fandt vi hurtigt ud af, at vi ikke skulle videre fra Sevilla i begyndelsen af april, som vi troede. Nej, der er det jo Semana Santa (påske) og der valfarter folk jo fra hele verden for at deltage i festlighederne her, så ville det være fjollet at rejse væk på det tidspunkt. Endvidere falder den årlige byfest Feiraen i slutningen af april, så det var alt i alt to gode grunde til at vi skulle forlænge vores ophold. At det så fik en tredje fordel i og med at vi kunne tegne en seks måneders kontrakt og få en fornuftig pris i sejlklubben, gjorde det til en rigtig 'kinderoverraskelse' (hele tre ting).

Inden jul meddelte Mary, at nu var det snart tid til, at hun skulle bage sine sine julekager. Det var kager med "minced meat". Det minder om linser med hakket syltet frugt i, og smager rigtig dejligt. Men det skulle jo organiseres, så vi ikke var taget hjem til jul. Sødt af hende, og det var en hyggelig eftermiddag.

Ann og Mats på besøg sammen med deres venner Ulf og Sara, der bor her i byen og også har en båd liggende her i klubben

Vi er ikke de eneste skandinaver her: Mads og Ann, ligger her i en Overseas 40. De har ligget her en vinter og kan også give en masse råd. De har blandt andet introduceret os til værten Paco på restauranten Sancho Pancho. De fortalte os, at der bruger man ikke menukort. Paco spørger hvor meget man har lyst, og så forslår han noget, og så bærer han mad og vin ind, indtil man siger stop. Det har fået betegnelsen 'menu nautico', og varierer lidt i pris, men om aftenen er det oftest 20 - 25 euro. Mads og Ann kender hele Pacos familie og de har holdt ferie sammen.

Jeff og Lelia sejler med newzealandsk flag. Jeff er oprindelig fra New Zealand, men har boet i mange år i Australien og har også pas derfra. Lelia er oprindeligt fra Rumænien, hvorfra hun flygtede til Australien inden Chaushesco faldt. De går meget i biografen og vi har været med dem en gang. Forleden aften var vi med dem i byen. Vi skulle have lidt at spise, så vi tog af sted ret sent og tog en gang "tapas-crawl". Det vil sige vi gik op i Triana og faldt ind på nogle barer, fik øl og tapas til. Målet var at opleve Flamenco på en lokal bar. Vi havde fået at vide, at vi ikke skulle komme før klokken 11. Det var klogt. Bestyrerne kom først ti minutter over og så lukkede dem ind der havde reserveret. Efter en halv time blev de, der bare havde stået i kø (os og 50 andre) så lukket ind. Det var et tæt pakket lokale, da vi alle var kommet ind. Brandvæsnet ville sikkert ikke have synes det var rigtig godt. Efter yderligere en halv time gik musikken så i gang og de der havde lyst dansede. Kun to af gangen, og uden det store udstyr. Det var spændende og meget intenst. Det virkede originalt og som om det var de lokale der kom og dansede den lokale udgave af Flamenco, Sevilliana. Det har været lidt svært for os at komme til at opleve nattelivet, for det starter jo først efter midnat. Men det er svært hyggeligt, så vi må se at få gjort noget ved vores døgnrytme

Ben som ligger i sin Hunter, tilbragte forrige vinter i Gelves, så han er også næsten hjemme her. Han er fra England, og arbejder som elektriker på forskellige projekter når han har "tid" til det. Han har præsenteret os for Sarah. Hun er også engelsk, og spiller obo i Sevillas symfoniorkester. Det er et dejligt bekendtskab, for hun kan skaffe biletter til koncerter, og det har hun været mere end villig til at gøre. Den første koncert var med musik af Sibelius og Carl Nielsen og dirigenten var Michael Schønvandt, se det var næsten som et møde i hjemstavnsforeningen.

Ben har i øvrigt en kæmpe samling film og serier, så vi har byttet. Vi har nu en kæmpe samling film, som vi ikke har en chance for at se fra ende til anden, med mindre vi skal sejele ti år mere.

Ben er i slutningen af februar taget til England for at snakke om et arbejde, som han i øvrigt fik. Vi skulle selvfølgelig sige ordentligt farvel, så aftenen inden han tog af sted, var vi ude at spise tappas og drikke øl.

Gæster

Der er ikke nogen tegn på at vi er blevet glemt af vores venner, selv om vi har slået os ned her i Sevilla. Det giver en afbrydelse i det, der er blevet vores hverdag at få venner på besøg. Vi har ikke selv brugt så meget tid på at være turister, vi har gemt det til vi fik besøg. Nogen ting var vi dog meget nysgerrige for at få set, og andre kunne man ikke undgå at se når vi driver rundt i byen. Alcazar, måtte vi bare se og den er virkelig et besøg værd. Det er oprindeligt bygget som palads til kaliffen. Siden har de kristne bygget en etage ovenpå, men det arabiske element er stadig det mest iøjefaldende. Mosaikker i forskellige former og mønstre, som man ikke bliver færdig med at kikke på. Nogle museer har dage hvor det er gratis at komme ind, og i Pilatus hus er det komme ind onsdag eftermiddag. Pilatus hus er oprindeligt bygget i begyndelsen af 1500

tallet af Andalusiens guvernør. Det er en ud-søgt blanding af en række stilarter fra maurisk til den lokale farverige gotiske stil.

Jeff, Vicky (Bens veninde) Lelia, Ben og Rie

Nogle venner hjemme fra sejlklubben, Claus og Helene var sidste år i England for at købe og hente en Southerly magen til vores. Vi var selvfølgelig i kontakt med dem inden, under og efter købet og fulgte tæt med i deres tur hjem med båden. En dag i begyndelsen af november Skypede Sten Claus som vi har gjort tit i den forløbne tid. Claus svarede og sagde at han ikke havde meget tid, for de var på vej til Mallaga på en uges ferie. Sten fortalte ham så bare, at der ikke var langt fra Mallaga til Sevilla og invitere dem hertil.

Helene og Claus på deres bryllupsdag

Claus ringede til os dagen efter og instruerede os i at finde godt sted at spise til dagen efter, for da var det deres bryllupsdag, og inviterede os til at fejre det med dem. De kom og vi hav-

de en hyggelig dag sammen. Vi så Alcazar og fejrede deres bryllupsdag.

Bent og Karin, som vi sejlede med sidste år i Bretagne, har deres båd Røde Orm liggende i La Linea ved Gibraltar. De var hjemme i Danmark i vinter for at se til alle deres børnebørn, men skulle lige lidt ned til varmen og se til båden i slutningen af november. Da de havde forsikret sig om, at Røde Orm havde det godt, tog de bussen her til Sevilla. Vi havde nogle hyggelige dage sammen hvor vi viste dem Alcazar og domkirken. Det var koldt, men vi havde sol ind imellem og en af dagene tog vi en taxi ud til Italica, der ligger otte kilometer nord for Sevilla. Det er nogle romerske ruiner og der er blandt andet en arena, hvor der var plads til 20.000 tilskuere. Der er ikke meget tilbage af bygningerne i øvrigt, men de oprindelige gulve med mosaikker er nogle steder bevaret og det er altså flot håndværk. Ret imponerende, bestemt et besøg værd. Italica er selvfølgelig en turistattraktion, og der er en række restauranter derude. Vi faldt ind hos en. Der var fersk Iberisk sortfodssvin på spisekortet. Det blev grillet! Det var godt, og portionerne var på 350 gr. stykket! Vi blev mætte og satte os for at finde en slagter der sælger det. (Er fundet, endda her i lokalområdet)

Min tidligere kollega helt tilbage fra min tid i DSB, Anker og hans kone Inger kom herved i slutningen af februar. De skulle kun være her i fem dage, så der skulle være tryk på. De attraktioner vi havde set selv i byen, klarede de på egen hånd. Vi havde lejet en bil for tre uger, blandt andet fordi Anker og Inger kom, og havde givet udtryk for at de gerne ville til Cordoba, hvor vi ikke har været endnu. Vi kørte en tur, hvor vi startede med at besøge en bodega: Huerta del Albalá. Vi havde drukket en lokal Cadiz vin som vi synes godt om: Barbazul. Hvorfor ikke køre dertil og se på foretagendet? Vi googlede den og fandt ud af, at den lå syd herfor og på vej til Ronda. Så

var planen klar: Huerta del Albalá på bodegavesøg, Ronda for at se på byen som ligger på begge sider af en meget dyb kløft, for at køre videre til Cordoba og overnatte og se Mezquita-Katedralen næste dag. Det er interessant at se disse andalusiske byer, som bærer præg af en meget turbulent indvandrer historie. Først de kristne germanske stammer, jøderne, araberne og endelig den kristne igen efter generobringen. Der er rester af dem alle over det hele.

Der er meget tilbage af den arabiske moske i Mezquita-Katedralen

I Mezquita-Katedralen (moske-katedralen), kan man se det hele på samme sted. Omkring år 800 byggede kaliffen en moske på stedet. Den er blevet udvidet tre gange, og efter den kristne generobring er der blevet bygget en katedral inden i moskeen.

Og så er der bygget en katedral inde midt i Det er et kæmpe bygnings værk, og inde i Mezquita-Katedralen er der en udgravning der

illustrerer at der har været en kristen kirke på stedet inden moskeen blev bygget. Anker og Inger fandt også en af byens synagoger. Vi fik den desværre at se, men jeg tror ikke jeg har været i Cordoba for sidste gang.

Da vi havde bilen benyttede vi lejligheden til at køre til Italica for at se de romerske ruiner igen og også benytte lejligheden for at få grillt sortfodssvin igen. Denne gang var vi klar over, at vi kun skulle have to portioner og dele dem. Men igen en fin oplevelse.

Utrolige flotte gulvmosaikker i Italica. Anker gjorde mig opmærksom på at når de har kunne holde farverne, så er det fordi det er natursten

Efter at Anker og Inger tog hjem havde vi store planer for hvad vi skulle bruge bilen til de resterende to uger vi havde den.

Når gæsterne er taget af sted, skal vi så finde tilbage fra rollen som turister til vores hverdag. Vi skal til at handle og lave mad hver dag. Vi skal skære ned på vores rødvinforbrug (øv) og vi skal svømme og læse lektier og gå til spansk. Ja, vi bliver helt forpustede ved tanken. Vi lukker TROLD-AND REJSER vi fikser dit trip, og falder til bage i vores hverdag. Sten skrev kontrakt om en lærebog, da vi var hjemme i vinter. En bog han skal skrive med en tidligere kollega. Arbejdstitlen var i starten: En grænse er ikke en rød stiplede linie på et kort, det bliver nok ændret i løbet af tilblivelsesprocessen. Der er en deadline i midten af marts, så der arbejdes.

Som nævnt havde vi bil i en periode i begyndelsen af marts. Et af projekterne var at få afleveret vores redningsflåde til eftersyn. Det nærmeste sted det kan ske er i Cadiz. Vi lavede en udflugt ud af det: Afleverede flåden og vores fire redningsveste til eftersyn i Cadiz. Fortsatte til La Linia ved Gibraltar, hvor Røde Orm lige havde været på land, og hvor Bent og Karin ikke var sejlet videre endnu. Fra deres havneplads i La Linea kunne man se direkte over på Gibraltar, en flot udsigt at vågne op til. Det tager bare tyve minutter at gå over til Gibraltar, og det gjorde vi så. Der var jo lokal guide, så vi blev vist rundt. Turen gik op og ned af Main Street, vi studerede havneforholdene og vi tog kabelbanen op til toppen og gik en tur i naturparken og så aberne. Så pakkede vi bilen med Bent og Karin og satte kursen mod Grenada.

Nu skulle vi se Alhambra. Navigatoren blev sat på et hostel som lå i nærheden af Alhambra. Men da vi nærmede os blev det en smule kompliceret, og vi parkerede og gik det sidste stykke. Det viste sig at være en smart beslutning, for Granada er ikke ret fremkommelig med bil. Vi fandt et hotel, godt nok ikke det vi var kørt efter, men det var ret fedt. Vi fik to værelser på øverste etage, hvor vi kunne se ud til en dejlig patio. Lige udenfor værelsets dør var der udgang til en terrasse, hvor der var udsigt til Alhambra. Det eneste der kiksede, var at der var ret koldt den nat, og der var ikke varme på værelset. Dynen var dog varm. Dagen vi ankom brugte vi til at gå rundt i byen. Det er en dejlig by, med en dejlig afslappet stemning, og med markante arabiske træk. Ti procent af befolkningen er indvandre fra Nordafrika og de falder fint ind i bybilledet, virkelig bærer præg af de mange år under arabisk styre. Vi følte os inspireret til at spise på en Marokkansk restaurant, og var et øjeblik i panik da vi ikke umiddelbart på spisekortet kunne finde vinen. Vi fandt den og fik rødvin til vores cous cous.

17. maj 2012-05-17

Udsigten fra Bent og Karins cock pit

Dagen efter stod vi tidligt op for at gå op til Alhambra. Alhambra er en samling paladser og haveanlæg der er bygget til kaliffen og hans stab. Det blev påbegyndt i 800 tallet og da de kristne sendte Maurerne på flugt i 1400 tallet, blev moskeen blevet erstattet af en kirke. Men en masse er bevaret, og det er flot og der er en dejlig fredelig stemning, selv om der er mange turister. Vi brugte tre timer til at slentre rundt i anlægget, der er meget stort. Efter det fandt vi en café, hvor vi fik os en gang tapas, med alt godt fra Andalusien. Efter det tog vi den sædvanlige tårevædede afsked med Bent og Karin. De skulle med toget tilbage til La Linia, og vi kørte tilbage til Sevilla. Det er altså dejligt at være sammen med nogle hjemmefra, selv om tonen nogen gange er lidt rå.... men hjertelig.

Projekter

Med hened efter vores besøg hjemme, havde vi et elektrisk spil til storfaldet. Vi havde købt det, da vi var hjemme i september, for at se på konsekvenserne af oversvømmelserne i juli måned. Da vi kom ned begyndte Sten med det samme at kigge på sagerne, og fandt hurtigt ud af, at det spil vi havde med kunne ikke ombygges til el, så vi måtte have et nyt sendt hened. Tiden var dog ikke spildt for ledningerne skulle føres rundt og det blev så gjort. Det var fast arbejde i den første uge vi var her. Søren Lindstrøm fra Selden, sørgede for, at vi fik et spil der kunne bruges og to

dage efter det var ankommet var spillet på plads, ledningerne forbundet og kontakten sluttet og det kørte. Med jævne mellemrum trykker vi på knappen, for at høre lyden og nyde fornemmelsen.

Hans og Birgitte fra Nivå sejlkлуб på besøg

Når spillet var det første der blev ordnet, så er det fordi vi har en lidt sur lanterne i toppen af masten. Vi har skaffet en udskiftnings lanterne, men for at få den sat i skal Sten i masten, og så er det jo fikst at spillet er på plads og kan benyttes til det. Hvis det ikke lykkes må vi have masten ned, men nu må vi se på det med stor alvor. Forårets store projekt er selvfølgelig at få båden på land. Udover den årlige klargøring, så skal vi have skruen af og sendt til eftersyn. Den skal til producenten i Tyskland, og vi har aftalt med dem, at vi bare siger til, når vi sender den så finder de en plads i produktionslinien. Så det er på plads, vi skal bare finde ud af, hvornår det skal være. Vi har snakket vidt og bredt om hvor og hvornår det skal være. Lige nu er planen, at vi bare sejler ud af Sevilla til Gelves og kommer på land der. Det er stadig dejlig tæt på Sevilla, og der er gode pladsforhold. Inden for en overskuelig fremtid tager vi cyklerne og kører ned og snakker med dem.

Nu fortsætter så livets gang i Sevilla, mens vi venter på Semana Santa og Feria de Sevilla. Nu er det ved virkelig at være forår her. Jeg har fundet mine bare ben og stråhat frem og

17. maj 2012-05-17

Sten sin ”boater”, hvilket nærmest er at sammenligne med den stråhat Maurice Chevallier brugte, men uden bånd omkring.

Ricardo og Virginias besøg

Ricardo og Virginia ankom fuldstændig efter planen: Onsdag den 21 marts om aftenen. De var landet i Madrid om morgenen, lejet en bil og kørt hened. Det var så godt nok det eneste, der gik efter planen med hensyn til deres besøg. Den aften de kom, fik vi afklaret, hvad der var sket siden vi mødtes sidste år i januar i Argentina til Ricardos mors 90 års fødselsdag. Ricardo forlængede ikke sin kontrakt med Røde Kors på Haïti, så han er ved at finde ud af, om der er et job til ham et eller andet sted i verden, for han vil gerne ud en gang til, inden han lader sig pensionere. Lige nu søger han, hvad der er interessant. Det var rigtig hyggeligt at være sammen med dem igen.

Så begyndte vi, at planlægge den uge de skulle være her, inden de ville køre op til Esteban i Eibar og besøge ham. Vi var ved at få fod på planerne... så fik Ricardo en indkaldelse til en jobsamtale i Singapore...den 5. april! så gik han og Virginia i tænkeboks.

Vi kørte en tur til Jerez, Virginia havde en drøm om at besøge Bodega Gonzales Bayez, som laver Tio Pepe. Vi pakkede også vores tandbørster, så kunne vi tage videre til Ronda, hvis vi havde luft til det. På vej til Jerez, så vi en lille borg der lå tæt på vejen, vi standsede og hoppede ud. Utrolig smukt og endnu et eksempel, på de begivenheder der har sat sit præg på denne del af verden. Vi kom afsted uden pas! Så er det meget svært at få lov at komme ind på et hotel. Så var den plan slut. Vi besøgte dog Bodaga Gonzales Bayez og fik set byen. Det var godt, vi havde en dejlig tur ned og at vi fik set byen, for Bodega Gonzales Bayez var lidt af en turistfælde. Vi havde nok ikke forberedt os ordentligt, for den vinsmagning vi fik mulighed for, var

Lola, vores spansk lærer

meget begrænset og rundvisningen, lod en del tilbage at ønske.

Lola, vores spansk lærer havde vi pumpet for informationer om, hvor man skulle tage hen. Hun foreslog nogle steder på Ruta de Jamon. Som sagt så gjort: Vi pakkede bilen og styrede mod nordvest mod Sierra de Aracena.

Sortfodede grise i bunden af egeskoven

Dette er området, der er centrum for produktionen af Jamon Iberico. De små sorte grise lever under egetræerne i skovene og spiser agern. De er nysgerrige og da vi standsede fordi vi så én gris inde i skoven, kom en hel flok stjørtende for at se på turisterne; de var bare så søde. Byerne bærer præg af skinkproduktionen, og vi faldt selvfølgelig ind et sted hvor skinkerne hang i tette rækker til helt op under loftet. Til frokost fandt vi et sted, hvor vi fik grillet sortfodssvin, det var rigtig ok!

17. maj 2012-05-17

Iberiske skinker af sortfodssvin

I Almonaster Real, var der endnu et eksempel på en moske som de kristne lavede om til en kirke, ikke ret stor, men netop derfor facinerende. Man kan stadig se stedet, der angiver retningen mod mekka. Der er virkelig mange befolkningsgrupper der har præget Spanien i tidens løb.

Da vi kom tilbage om aftenen havde Ricardo og Virginia fundet ud af, hvordan de skulle takle den nye feriensituation. De havde snakket om at turen til Eivar var lang og at de ville bruge for lang tid i bilen, og Virginia skulle så tilbringe fem dage i Eivar i en tom lejlighed for Esteban og familien ville være på skiferie i påsken.

Rejseholdet på tur i skinkeland: Sten Virginia, Rie og Ricardo

Og voila: De bliver her.... det vil jo så sige at Ricardo tager til Singapore og Virginia bliver her og leger turist. Det bliver helt hyggeligt.

På Stens fødselsdag, tog Ricardo og Virginia til byen for at være turister, og for at finde en passende påklædning til Ricardo når han skulle til jobsamtale. Vi havde fundet ud af, at han godt kan passe Stens blazer, så der er ingen grund til at de investerer i en jakke. Sten har jo ikke brugt den ret meget: Til Kristins fødselsdag i Totness, til Festmiddagen efter Southerly Regattaen og til sin mors 90 års fødselsdag; så den er helt klar til en tur til Singapore. Om aftenen spiste vi på vores ynglings tappas sted: Alboroní, det ligger her i vores bydel, Los Remedios. Det er der hvor man får 'Nuveau cuisine Español'.

Da det var på plads, pakkede V&R bilen og tog på en todages udflugt til Granada og Cordoba. De havde bestilt billetter til Alhambra den 29. marts om eftermiddagen. OG SÅ... ja så viste det sig at der var generalstrejke den dag. Mange af de offentlig ansatte har ikke fået udbetalt deres løn i op til to og en halv måned, så de gik i strejke. Vores forskellige kilder var usikre på, hvordan situationen ville være ved Alhambra, men de tog af sted og lavede lidt luft i planen. Nu hvor de ikke skal nordpå, så er der mulighed for lidt elastik i planerne.

Cuevas de Pilates

Tre matadorer i tyrefægtterarenaen i Ronda

Semana Santa

Semana Santa (påsken) er noget, man tager alvorligt her i Sevilla. 56 forskellige religiøse broderskaber har nogle Kristusfigurer og nogle madonnafigurer placeret på store platforme (pasos), der skal føres gennem byen til Katedralen og tilbage igen. Nogle af disse broderskaber stammer helt tilbage fra 1400 tallet, og de skal alle bennem byen med deres bærer med figurerne på. Mellem 30 og 50 af brødrene skal der til at bære disse Pasos, og en sådan procession kan tage op til 14 timer, så der skal være en vis udskiftning af bærere. Desuden består processionerne af op til 2000 Nazarener, hvoraf nogle af dem bærer 1,5 m høje vokslys (røde for helligånden og hvide for Maria) og andre bærer store sorte trækors. De enkelte pasos følges af et orkester. Det tager ofte omkring en time for en sådan procession at pasere et punkt i gadebilledet. Hvad Nazarenerne er for noget, og hvor begrebet stammer fra, har jeg ikke fundet ud af endnu (udover at det selvfølgelig må have noget at gøre med Nazareth), men det nå jeg have vores spansklærer Lola til at forklare. Nazarenerne fra de forskellige broderskaber er klædt i samme stil: kjortel, kappe, meget spids høj hat med ansigtet dækket og et kæmpe starinlys. Farverne på disse beklædningsgenstande varierer så fra broderskab til broderskab, egentligt meget farverigt. Jeg skal da indrømme, at jeg lige skulle vænne mig til disse kutter, de mindede i meget høj grad om den mundering, man har set Ku Klux Klan

iføre sig (men de altså klanen har nok snarere stjålet det herfra end den anden vej rundt).

Palme søndag (Domingo de Ramos):

Vi ventede først Ricardo og Virginia tilbage om aftenen her Palmesøndag. Vi bed os fast i Bob og Marys frakkeskøder, for de ville tidligt på eftermiddagen over og se processionen for La Paz. I den skulle deres søn og barnebarn deltage som Nazarener. Vi satte os op i Parque de Maria Luisa ved Av de Isabel y "La Católica" og ventede.... og ventede. Der var masser at se på. Alle de små børn havde fået fint nyt tøj til påsken og sko og strømper der passer til. Jeg tror også, at mange af de voksne havde været ude og ekvipere sig, alle var i hvertfald pænt kladt på. Et kvarters tid efter processionen skulle være kommet, ringede Bobs telefon: det var sønnen som meddelte, at processionen var aflyst. Vejrudsigten havde godt nok ikke været særlig opmuntrende, men lige nu var det fint vejr, så vi gik en tur og faldt over en bar hvor vi kunne få os en øl. Vi gik tilbage og nåede hjem inden regnen faldt.

Ricardo og Virginia kom tilbage som planlagt. MEN deres tur var ikke gået som planlagt. På grund af generalstrejken den 29. april, havde de strejkende blokeret indkørslen til Cordoba, så det havde taget to timer at finde frem til hotellet; derefter havde det så vist sig, at der var lukket ind til Alhambra, og at det havde været fuldstændig umuligt at finde ud af, hvordan man skulle kunne refundere billetterne. Lidt havde de dog fået set, og turen videre til Cordoba var gået efter en revideret plan.

Mandag (Lunes Santo)

Vejrudsigterne var ikke særlig lovende det så ud til at blive en regnfuld dag. Virginia skulle lave en del kontorarbejde inden Ricardo skulle af sted og Sten følte at han var bagud med at lægge billeder op på nettet fra vores ture ind i landet. Ricardo skulle til byen for at

hente de bukser, han havde købt inden han tog af sted, de skulle være blevet lagt op nu. Så det blev en stille, rolig og regnfuld dag, hvor vi gik relativt tidligt til køjs for Ricardo skulle jo meget tidligt op.

Stens mormor, er jo er født i Argentina og var søster til Ricardos bedstemor. Disse havde en halvsøster, som deres far havde fået med sin første kone, der døde ung. Johanne som halvsøsteren hed, stak af hjemmefra med sin spillelærer, der var en del år ældre end hende og tog til Danmark. Den del af familien, har vi nu fået kontakt med men har ikke mødt dem alle sammen... endnu! Et af Johannes børnebørn, Palle er til en konference i Sevilla. Vi kom i kontakt med ham og det lykkedes at få lavet en aftale med ham her påske-mandag-aften. Det var hyggeligt, og helt sjovt for Ricardo også at finde ud af at der er mere familie end os, i Danmark. Johannes historie er gledet helt ud af familiens historie i Argentina. Palle havde en svensk kollega med. Han sejlede, så han gik Troldand efter i sømmene.

Tirsdag (Martes Santo)

Vi synes det var en fin vejrudsigt, så vi besluttede os til at se processionen Estudiantes forlade Universitetet ved ellevetiden, for så at spise noget frokost inde i byen. Vi så en masse at Nazarenerne iført kappe og tophat (og mange af dem på bare fødder!) strømme mod universitetet, men det var også hvad det blev til. Processionen blev aflyst. Det undrede vi os meget over. Og vores konklusion umiddelbart blev, at hvis de ikke kunne lufte Pasoerne i sådant et vejr, så kom vi nok slet ikke til at se noget i denne påske. Vi spiste inde i byen og tog stille og roligt tilbage til båden og slappede af. Sidst på eftermiddagen åbnede himelen så for alle sluserne og regnen væltede ned! I rå mængder! Samtidig lynede og tordnede det, så processionsledelsen har nok haft bedre forbindelser til vejrguderne end vi troede.

Onsdag (Miercoles Santo)

Sten og jeg tog cyklerne til Gelves for at undersøge mulighederne for at komme på land der efter Feriaen. Det kunne det godt. Vores plan er at komme op den anden maj. Der er højvandet dog lidt sent, men da vi jo ikke nødvendigvis stikker så dybt, så håber vi på at det kan lade sig gøre. Vi fik lavet en aftale med dem, og det hele foregik på spansk! Så nu må vi se, hvad der kommer ud af det.

Virginia ville se Alcázar, det gjorde hun, mens vi var i Gelves. Hun sagde, at der var mange turister, så det var næsten ikke til at komme til at se noget indendørs, men hun tilbragte tre timer der, størstedelen af tiden i haverne. Der har vi jo været heldige, at vi har været der uden for sæsonen, så vi har haft det helt for os selv, de gange vi har været der. Til gængæld tror jeg så, at haverne er smukkere nu end da vi var der. Vi prøvede at finde ud af, hvor der var størst chance for at se processioner i dag, hvis de da var kommet på gaden. Vi fandt et sted ved Plaza del Duque de la Victoria, (ved Cortes Ingles), hvor det lykkedes os at se to halve og en hel procession (om end på nogen afstand, for der var rigtig mange mennesker). En paso med Madonnaen af 'Carmen Doloroso', en procession og 300 nazarener var iført hvide kjortler, brune høje, spidse hatte, hvide slag og med røde lys. Efter denne procession fulgte 'La Sed'. Der så vi de to Pasos. Her var de 1600 nazarener iført sort kjortel, sort spids hat, hvidt slag og de bar et rødt lys. 'San Bernard' var den sidste vi så i dag, vi så den første af Pasoerne og en del af de 2100 nazarener. Disse havde lilla kjortel, sort slag spids hat og alle bar et rødt lys. Da vi kom tilbage til båden viste det sig at Virginia havde fulgt de samme processioner, men fra en anden synsvinkel.

Torsdag (Jueves Santo)

Endnu en dag med en tvivlsom vejrudsigt. Det lod vi os ikke distrahere af og tog ned til den gamle cigaretfabrik, ved hvis kapel processionen Las Cigarerras (tobaksarbejdernes broderskab) skulle afgå. Vi stod ved Juan Sebastián el Cano og så de fint påklædte mennesker. I dag er det jo Skærtorsdag og man, kvinderne er i sort med mantilla og sorte kniplinger på, meget elegant. Det blev dog endnu en skuffelse: dårlig vejrudsigt, ingen procession!

En paso på vej gennem byen til katedralen

Langfredag (Viernes Santo)

Virginia skulle lave bankforretninger og finde ud af, om hun kunne finde et hotel i Madrid. Ricardo kom tilbage fra Singapore ved 5-tiden og var i fin form. Sten fremtryllede pinxos og vi fik os et (par) svingende glas rødvin. Ved 10-tiden efter kaffe, cigar og konjak var Ricardo så klar til at gå i byen og se på processioner. Jeg tror ikke Sten var helt i stødet, men han gikda med, og da de kom hjem ved to-tiden om natten og var efter at havde set to processioner og besøg på flere barer var han helt i stødet, og bød på konjak! På Constitution var de stødt ind i 'El Cachorro' med 1800 nazarener i brune kjortler og hvide slag, og derefter kom 'La O', med 800 nazarener i lilla dragter og røde lys; prisen for alt dette var dog som helt retfærdigt er: betydelige tømmermænd næste morgen.

Påskelørdag (Sábado Santo)

Så var det Ricardos tur til at tage i Alcázar. Vi andre aftalte at mødes med ham ved en bar bag katedralen, så vi kunne spise frokost sammen og se om vi kunne være så heldige, at der var nogle processioner på gaden den dag. Det var der. Vi fandt en balustrade over for en kirke på Plaza San Pedro. Der havde vi fundet ud af at en række processioner ville mødes. Først kom 'Los Servitas' med blot 400 nazarener. De var i helt sorte kapper og hat med brune lys i hånden. Derefter fulgte 'La Trinidad' med hele tre pasos i år. Den tredje paso har tidligere ikke fået lov til at komme på gaden. Kirken er ikke helt tilfreds med at den afbilder gud i en menneskelig skikkelse, ligesom at tro også er afbildet menneskeligt. Men den var ude i år, og det havde vi så fornøjelse af. Nazarenerne her var iklædt hvide kjortel med sort kappe og den spidske hat var også sort. De lys de bar var hvide.

Påskesøndag (Domingo de Resurrección)

Der er kun en Procession i dag, og den aflyste vi selv. Ricardo og Virginia tog af sted, så dem skulle vi lige tage en tårevædet afsked med. Det har været hyggeligt at have dem her. Nu må vi så se hvad der kommer ud af Ricardos jobsamtale i Singapore. Han var selv tilfreds med udfaldet, så nu må vi se om det er Indonesien, vi skal møde dem næste gang.

Ugen derpå

Efter Ricardo og Virginia er taget af sted, er der et par ting vi skal have tjek på: Tidspalterne for at de kommercielle skibe skal ud af havnen, så vi kan følges med et af dem og så skal vi have sejlene på. Efter at have fundet

ud af, at vi kan komme (og skal) på land i Gelves, må vi se at finde ud af hvad der skal være gjort ved skibet inden da. Vi skulle blandt andet ha' have fundet af, om vi kan skifte den defekte lanterne ud med den vi har haft med herved, uden at lægge masten ned. Onsdag blev så dagen, hvor Sten blev iført bådsmandsstol og et fald om det nye elektriske spil. Tre gange var han i masten, og mit arbejde bestod i at trykke på knappen, og holde øje med at alt gik godt i masten. Jeg fik slet ikke sved på panden. Næst efter rulle-genuaen er det elektriske spil nok den bedste investering vi har gjort. Desværre viste det sig, at vi ikke kan skifte lanternen, uden at tage masten af... øv! Vi vidste at det kunne være udgangen, men havde håbet på at det kunne lade sig gøre uden. Vi gik i tænkeboks, og Sten endte med at snakke med Klaus som var den første vi mødte her i klubben og som hjalp os med at finde ud af, hvordan vi skulle forholde os, da vi skulle sejle ind fra Gelves til Sevilla. Klaus sejler i en Nicholson 36 og har sejlet på denne kyst i mange år, og har ligget i klubben næsten lige så længe. Han bor på sin båd med sin portugisiske kone Christina. Klaus mente bestemt at de kunne tage masten af i Gelves, og ville ringe dertil og finde ud af det for os. Det vil selvfølgelig være skønt, hvis vi kan få det ordnet der, så vi ikke skal tænke på det resten af sæsonen. Nu bliver det så spændende hvad han melder tilbage.

Snakkede med Virginia her torsdag morgen. De var kommet godt tilbage til New York og Red barnet har ringet og tilbudt Ricardo jobbet i Indonesien, vistnok med start i

midten af maj. .... jeg gad vide om man kan lære indonesisk?

Vi har bestilt billetter hjem. Vi tager afsted den 9. maj og vender tilbage til Sevilla den 19. maj. På det tidspunkt skulle Troldand stå sikkert på land i Gelves.

Tyrefægtning

Så kom vi til tyrefægtning. Vi fik tilbudt billetter af Paco, der har den restaurant, hvor vi oftest kommer. Hans restaurant Sancho Pancho, må nok kaldes vores stamsted og de fleste af vores gæster vil kende til dette sted. Sten sagde først nej, for jeg har ikke haft noget ønske om at overvære en tyrefægtning og Sten ville ikke gå alene. Men jeg overgav mig, for det er jo en del af livet i Spanien, og i særdeleshed i forbindelse med april festen, feriae. Og hvad skal jeg så mene om tyrefægtning? Jeg så under halvdelen af, hvad der foregik, enten fordi jeg gemte mig under mit tørklæde, kiggede på publikum på den anden side af arenaen eller fordi jeg lukkede øjnene. Det er en folkefest, og alle (på nær én) levede med i det så det kunne høres. Og når det sidste stød skulle ind, ja så var der helt stille, 14.000 mennesker holdt vejret. Jeg ville ønske jeg kunne sige at det var fascinerende, men det synes jeg ikke. Det var en rituel, flot koreograferet (med musikledsagelse) duel mellem en matador, alle hans hjælpere og en tyr. Hjælperne bestod af: to ryttere med langt spyd på nærmest pansrede heste, fire, fem stykker med kapper, og tre med sværd der skal sættes i nakken på tyren. En duel, hvor udfaldet er givet på forhånd. Nu har jeg oplevet det, og har ikke noget ønske om at se mere. Det er nok noget der skal ligge i ens gener. Det er jo ikke noget der er nyt. Kampe mod tyre har eksisteret over alt i kulturerne ved Middelhavet, så langt til bage til de gamle grækere og romere. Det ligger altså åbenbart ikke i mine gener.

Ved siden af os sad der et ægtepar, hvor

17. maj 2012-05-17

manden havde samme slags briller på som Sten, Røde Click læsebriller (meget karakteristiske fordi de holdes sammen af en magnet over næsen, og altså let ser ud som om de er knækkede når de hænger løst om halsen). Så var vi jo i snak med det samme. Det viste sig at han kendte Paco, og så var vi jo nærmest i familie. Han hed Pepe, hans kone Pepa. Han forklarede lidt om slagets gang, og hvad det hele handlede om. Fortalte, hvorfor nogle tyre var bedre end andre og hvorfor matadoren var god eller ej. Vi så seks tyre som blev fordelt skiftevis mellem to matadorer. Bagefter blev vi inviteret til en drink og tapas i hans caseta på feriae. Feriae er et helt kapitel for sig selv i Sevillianernes liv.

Den lille familie på vej til april feriae

April festival 2012: Feria

Feriaen er en årligt tilbagevendende begivenhed. Den foregår i april og varer en uge. Det vil sige selve festen varer en uge, men vi har fulgt forberedelserne dagligt siden vi kom tilbage fra julen i Danmark. Der skulle bygges en indgangsport til festpladsen, og den var de ved at bygge, da vi kom i februar, der skulle rejstes telte, det begyndte de på i slutningen af februar... og så videre og så videre. Forretningerne begyndte at udstille kjoler i den traditionelle flamenco stil: stramme om numsen, men ved vidde og flæser forneden. Tørklæder og hårkamme (mantillas) i mange, rigtig mange farver og blomster til håret. Der manglede ikke noget, hvis man skulle feste. Og det skulle man!

Et caseta er et lille telt, hvor der bliver serveret drinks og tappas. Det kan være virksomheder, familier, eller grupper af familier, der har et caseta, som de inviterer venner og bekendte til, men der er også casetas med offentlig adgang. Det er som en forlængelse af deres hjem, så man skal være inviteret. I alt er der ca. 1600 casetta's. Alle steder serveres der mad og der synges og danses, de fleste er private, hvor familier eller en gruppe mennesker slår sig sammen og finansierer gildet. Der kan medlemmerne komme og invitere venner med, men som nævnt er der også offentlige casetas, hvor alle kan komme og købe drinks og tapas. De offentlige er de forskellige bydele, regioner eller lignende der arrangerer.

I år startede Feriaen natten mellem mandag den 23. og tirsdag den 24. april, med at lysene på pladsen blev tændt. Altså feriaen startede ikke rigtig, for man havde ikke sit festtøj på, men alle cassetterne blev åbnet, så der blev spist, drukket og danset. Det der drikkes mest af, er rebuchitos. Det er is, manzanilla sherry og seven-up! Ca. en tredjedel af hvert. Da vi hørte om blandingen, blev vi meget bestyrtede. Men det fungerer! Og det er nok godt, at man ikke drikker vin døgnet igennem den uge feriaen varer. Og så danses og synges der Flamenco i alle cassetterne. Det vil sige at her i byen danses der selvfølgelig den lokale udgave Sevilliana, som alle kan.

En af måderne at ankomme til feriaen på er i hestevogn

Tirsdag morgenen var det som stilheden før stormen: der blev ryddet op, de der havde med cassetterne at gøre begyndte langsomt at komme. Mødrene og børnene dukker op, allerede iført det fine Sevilianske outfit. Der er kog på farverne, det er festligt. Op ad eftermiddagen begynder hestene at komme og må være på pladsen. Rytterne er også klædt stiligt på og ridder langsomt rundt og deltager i festlighederne på hesteryg. Oprindeligt var feriaen et hestemarked, så hestene hører til, men må kun være her indtil klokken otte om aftenen. Tidligt på eftermiddagen er festlighederne i gang, med sang og dans. Selv de små børn er ved at have fat i Sevillianaen, lige så snart de kan holde balancen på to ben. Der kommer flere og flere mennesker og sådan bliver det ved, stadig flere mennesker, mere sang og dans til langt ud på den lyse morgen. Og sådan bliver det ved hele ugen igennem. Der er rigtig tryk på. En uge i feststemning og festtøj. Jeg blev aldrig træt af at kigge på flamencokjolerne, de var flotte og farverige og jeg så aldrig to ens. Det var festligt at se hele byen klædt på til fest.

Man kan også bare ta' sin egen hest og ride til fest

Amy, som vi sidst så da vi var i England og hun var med i Bembridge, havde skrevet og spurgt om hvor vi var, og om vi havde det sjovt. Jeg skrev som det var, at vi var i Sevilla og at Feriaen stod for døren, og at det fra nu af, kun kunne blive sjovere. Så kom hun! På en forlænget weekend og med sin ven Jay. Jay kendte vi ikke, det gør vi nu og det var et meget behageligt venskab. De fik en tour de force i Sevilla, med Feria, Paco, Alcázar, Juderiaet og meget mere. Det meste af tiden var vejret OK, men helt ærligt, har vejret i april ikke været det bedste, det har regnet lidt for meget efter min smag (men vi er jo også blevet forventede).

Lørdagen i slutningen af feriaen, havde den båd der lå ved siden af os problemer med at få sat forsejlet på rullebeslaget. Sten tilbød dem at låne en bådsmandsstol. Det var de ikke lige klar over om de havde brug for (de havde vis aldrig hørt om sådan en), lige som de ikke var helt klar over, om de måtte i masten og om det var muligt at komme i masten. Sten forklarede dem, at det nok var nødvendigt at komme i masten for at løse det problem de havde, og Sten hjalp dem så med det. Det var første gang at de prøvede det, og da en af dem endelig var kommet der op, så skulle der fotograferes. Lidt efter skulle den anden så også op, og der blev fotograferet igen. De var meget taknemmelige for at de havde fået hjælp og løst deres problem, så vi blev inviteret på champagne, fransk champagne af

17. maj 2012-05-17

Amós Milton og José Manuel. Da vi kom over på deres båd, viste det sig at flasken skulle åbnes med en ske (jeg har altid troet man skulle bruge en sabel!?) Og det vart Sten, der skulle åbne den. Det var fedt, det er ikke særlig svært, men der er selvfølgelig en særlig teknik. Jeg fik lov at åbne den anden flaske med en ske, og så hentede de tapas oppe i sejlklubben, for spanioler kan jo ikke drikke uden at spise, og så skulle der jo åbnes en flaske mere af Sten med en ske og der blev hentet diverse tapas i klubbens bar og åbnet endnu en flaske (denne gang af mig). Jo, vi var meget kloge da Amy og Jay kom tilbage fra deres tur i byen. Vi var nu ikke klogere end at vi syns Sten skulle åbne en flaske cava (denne gang med en køkkenkniv). De blev tilbørligt imponeret, og nu tror vi, at vi har tjek på tricket.

Inden vi gik fra Amós og José Manuel havde Amós inviteret os på hammam (tyrkisk bad) inde i Sevilla. Det er ham der ejer den, så vi fik foræret en tur i de varme bade og en gang massage. Vi besluttede os til at gøre det søndag aften, så vi kunne nå tilbage og se det fyrværkeri, der afsluttede feriaen. Det var dejligt at komme i hammam og få massage, lige hvad vi trængte til. Hamammen hedder Aire de Sevilla, de er beliggende i de oprindelige arabiske bade, og er indrettet meget stilfuldt. Derefter var vi trætte. Det var lige til, at vi kunne kolde os vågne til fyrværkeriet. Det kunne vi heldigvis, for det var flot. Jeg har aldrig set så stort og flot fyrværkeri og med effekter jeg aldrig har set før.

En aften med fyrværkeri var faktisk en flot måde at slutte vores ophold i Sevilla, for det er i morgen aften at vi skal flytte os til Gelves for at komme på land. Broen åbner klokken ti og der er nogle kommercielle skibe der skal ud gennem slusen så vi kan komme igennem i et hug. Det ser ud til at det passer med højvande i Gelves, så vi kan komme ind i havnen når vi kommer ved midnat. Roger og

15

Liz i Susannah som vi fulgtes med ind til Sevilla i foråret har også tænkt sig at forlade Sevilla sammen med os.

Det var selvfølgelig helt vemodigt at skulle fra Sevilla, men når det har været planen gennem en hel vinter har man ligesom vænnet sig til tanken. Det er også nødvendigt at komme videre. Det var så mandag den 30. april om aftenen, at det passede med en bro-åbning og et kommercielt skib der skulle gennem slusen at vi kunne komme ud. Det var klokken halv ti om aftenen at vi smed fortøjningerne i Club Nautico. Brogennemsejlingen og slusningen gik efter planen og vi var i Gelves klokken halv et. Tidevandet var på vej ind, så vi sejlede ind i havnen og lagde os til. Vi havde været i radiokontakt med havnen, men han forstod ikke det med, at vi kun stak 80 centimeter, så han var lidt overrasket da vi lå inde i havnen. Det er ikke ret meget vand og ved lavvande er der faktisk bare mudder.

Der blev danset sevilliana til langt ud på natten

Gelves: På land med mast

Vi havde ved hjælp af Klaus i Sevilla fundet ud af at vi godt kunne få masten af i Gelves. De kunne bruge en af kranerne på traveliften. Så alt var under kontrol (troede vi). Vi kunne dog ikke komme op dagen efter for det var 1. maj og det er jo en festdag.

På land; mastekranen er kommet

Alt blev så planlagt til, at vi skulle sejle over i slæbestedet ved højvande onsdag den 2. maj, og det var klokken syv om morgenen. Masten ville ikke af! Mystikken bredte sig i samme hast som frustrationen. Vi mente ikke, at den bolt der gik igennem mastebeslaget skulle have været taget ud. Men det forsøgte vi så, uden held! Og alt imens faldt vandet i havnen og det var bestemt ikke sjovt at eksperimentere under disse forhold. Så besluttede Sten, at vi skulle lade masten være på og komme på land med det samme. Som sagt så gjort. Så kom den på land og det begyndte at regne, der var en lidt skummel stemning omkring Troldand. Det vigtigste lykkedes dog: Sten fik propellen af, så den var klar til at blive sendt til Tyskland til service. Den blev sendt lørdag med fik tracking-nummer, og det så fornuftigt ud. Så gik Sten stille rundt og grublede over masteproblemet, snakkede med nogle, der arbejdede på bådene og med marineroerne, og... så sagde Benjamin, at den bolt skulle han nok få ud. Benjamin er en franskmænd, der bor på sin båd og arbejder på bådene, mens hans kæreste læser et eller andet i Sevilla. Mandag fik Benjamin boltten ud, og sagde at marinero'en Louis, var ham der havde kontakt til manden med den mobile kran der kunne tage masten af. Så ti minutter efter at boltten var ude, stod kranen ved båden! Louis styrede så projekt: mast af og det gik langsomt men meget professionelt. Mandag eftermiddag lå masten ved siden af båden og mandag aften havde Sten topbeslaget af og

var klar til at skifte toplanternen! Med små afvigelser havde vi så nået hvad vi skulle inden vi tog hjem til Stens mors fødselsdag. Hun har fødselsdag den 10. maj og vi skulle flyve fra Sevilla den 9. maj.

Mens vi var hjemme fulgte vi med i at propellen blev afleveret i Tyskland, regningen blev betalt, propellen afsendt fra Tyskland og modtaget i havnekontoret af Susanna (der er betryggende at vi via tracking nummeret kan se at pakken er afleveret og hvem der har kvitteret for den). Så nu er arbejdsplanen klar til vi kommer til Gelves: Propel på, mast på, bund males og Troldand i vandet. Alt det skulle gerne være klar inden Niels kommer den 23. maj, og hermed starter en ny sæson og et nyt eventyr, hvor Marokko bliver det første mål.

Rie's dagbog:

fra Sevilla til La Linea (via Marokko)
(juni-juli 2012)

Fredag 18. maj 2012

Efter vores korte besøg i Danmark havde vi en hel planmæssig tur hened. Vi var her i Gelves ved ottetiden om aftenen. Propellen der havde været i Tyskland, var kommet før os og vi hentede den hos marineroen. Efter vi havde pakket ud, og fået tjek på alle de ting vi havde med til båden, fik vi os en øl. Så kunne Sten heller ikke vente længere: vi satte propellen på. Det ser rigtig pænt ud. Vi fik os lidt tapas hos en af de lokale caféer på havnen og gik til køjs ved ellevetiden.

Pladsen i Gelves, som var vores hjem et par uger, et rigtig rart sted

Lørdag 19. maj 2012

Da vi var blevet mennesker, gik vi i gang med den reparation af spray-hooden, vi havde planlagt. En lynlås skulle skiftes ud, og vi havde den nye med hened. Egentlig er det ikke svært, men det er besværligt at fægte rundt med de 2-3 kvadratmeter stof og vinduer, som en sådan kaleche er lavet af. Det lykkedes ved fælles hjælp. Mens jeg pillede lynlåsen ud fik Sten smurt vantskruerne, så de kunne være klar, hvis Louis kom ned kranen, så vi kunne sætte mast på. Desværre blev det ikke til noget med at få masten på i dag. Til gengæld fik vi lavet en masse små projekter: Krog på døren ud til forpikken, så den kan stå lidt åben under sejlads, knage til badeværelset, skruet skrue i der var blevet løse. Vi laver ikke mad på båden så længe vi ligger på land, så vi har efterhånden fundet ud af

hvad de forskellige caféer kan byde på her på havnen, og hvad de nærmeste restauranter har at byde på. Det nærmeste sted kan vi få dagens menu til seks euro inkl. drikkevarer, på de to nærmeste restauranter koster menuen 7,5 euro. Hen under aftenen fik Sten limet den revne der var kommet i teakklodsen som ankerspillet sidder på, og fik også lagt livlinerne ud på dækket.

Søndag 20. maj 2012

Dagens programpunkt var at male bunden. Vi startede på det, da vi var stået op og det var overstået inden frokost, som vi godt nok spiser sent her. Bundmalingen var den sidste bønne af det vi købte da vi hentede Troldand i England. En god del af opløsningsmidlet var fordampet på de syv år, og selv om vi fortyndede det en del, var det ligesom at smøre tyggegummi på. Men hva' så har den fået et godt tykt lag som måske kan holde mere end en sæson. Sten har længe gået og tænkt på at skifte styrebremsen på roret, men har skubbet det foran sig. Han havde anskaffet reservedelen allerede, da vi tog hened i september med Kirsten. Den gamle styrebremse havde sat sig godt fast og det er (ifølge Sten) en balance mellem 'at bruge kræfter uden at bruge vold'. Sten havde lavet en aftale med Benjamin, som hjalp os med bolten i masten, om at han skulle komme og se på det. Det gjorde han; og vupti efter tre minutter var Sten tryk ved det, Benjamin gik og Sten monterede den. Og så er det også et lukket projekt.

Mandag 21. maj 2012

Vi var tidligt oppe for at finde ud af hvornår det var planen at tage masten af. Louis var ikke til at finde og havnekontoret prøvede at få fat i ham. Ved elleve tiden fik vi at vide at Louis og hans ven med kranen ville komme klokken syv om aftenen. Jeg har altså svært ved at vænne mig til, at her arbejdes så længe der er lyst, og at alt ikke lukker klokken fem. Når vi skulle vente så længe, kunne der jo laves andre projekter i ventetiden: Den nyanskaffede trådløse kontakt til

ankerspillet! Den gamle kontakt, der sidder i dækket lige ved siden af spillet, har ikke været særlig samarbejdsvillig i et stykke tid. Den er selvfølgelig korroderet til, men vi har da fået gang i den igen. Sidst vi fik liv i den var inden vi sejlede fra Sevilla og ville tjekke at alt virkede. Det fik vi den til, men overvejede om det ikke var her, vi skulle forsøge med en trådløs løsning. En ny almindelig kontakt ville jo skulle sidde i det samme sure miljø. Relæet til den trådløse kontakt skulle monteres under køjen i forpiken. Og nu er det jo sådan, at alle vores sejl, skøder og hvad vi ellers bruger til riggen ligger ude i forpikken. Det er ret mange ting, og vi skulle jo først bruge dem, når masken er kommet på. Så en mindre flytteprojekt blev så etableret. Alt godset fra forpikken blev flyttet ind i salonen. Nå, men det er jo kun til masten er på, og det kommer den jo i aften. Det drillede ikke at få den trådløse kontakt installeret, og den kan dreje spillet, smart. Sten nåede det faktisk før frokost, som vi indtog oppe hos vores nye ven for seks Euro. Vi holdt siesta og kranen der skulle løfte masten af kom klokken ti minutter i syv. Louis var på pletten og klokken tyve minutter i otte var masten på. Vi drak øl men Louis på Caféen, og gik tilbage til båden for at sætte bommen på. Da fenderne og fortøjningerne var sat på og gummibåden lagt op på fordækket, synes vi ikke vi kunne gøre mere. Nu er Troldand klar til at komme i havet. Vi ved ikke hvornår, det skal være i morgen, men det er højvande mellem ni og ti, så det bliver nok der omkring.

Masten tages af

Tirsdag 22. maj 2012

Vi var oppe klokken otte, og Sten gik sig hurtigt en runde for at finde ud af, hvornår de havde tænkt sig at søsætte os. Han kom tilbage med besked om at det blev klokken ni. Traveliften kom, løftede os, vi fik malet den øverste del af sænkekølen og de stader, bukkene havde støttet os. Så blev Troldand kørt hen til havnen og blev sænket i vandet! Det var det! Tre kvarter. Vi sejlede over på en plads inde i havnen. Der står vi som sædvanligt i mudderet ved lavvande, men det kan vi jo. Så gik det ellers slav i slav: Stack-pack på, storsejl på, trække rebelineerne og så genuaen på. Gummibåden tømte vi for luft og pakkede den væk. Den skal vi nok først bruge, når vi kommer til Marokko. Så var det også blevet tid til frokost og siesta. Sidst på eftermiddagen blev ledningerne fra masten monteret, og heller ikke her var der nogen problemer. Det var ikke til at se om den nye lanterne virker, det må konstateres når det bliver mørkt.

Fjernsynet virker, som Sten siger, så begynder det at ligne et skib der virker. Det er ret lækkert, at der ikke har været andre problemer end det med masten, som vi havde svært ved at få af. Vi har fundet ud af, hvad problemet var.

Mastefodsbeslaget er ikke det beslag, der hører til den type mast vi har. Der er fra værftets side monteret et beslag som ikke hører til, så man har ”korrigeret” det: skåret en rille til bolten, hvor masten skulle være. Rilen er dog ikke blevet dyb nok, så hele masten, som har været strammet godt op, har hvilet på bolten. Og det kunne vi godt se på bolten, den var ikke lige mere.

Når alt nu synes at fungerer, så er det Stens plan at montere den aktive AIS-sender (AIS Class B transponder) i morgen. Vi har fundet et sted hvor den kan monteres uden at der skal trækkes kilometerlange ledninger. Hvis det sker, så vil det blive muligt at følge os. Vi skal nok skrive på hjemmesiden når det bliver aktuelt.

Onsdag 23. maj 2012

Det brændte meget på med at få den aktive AIS installeret. Sten gik i gang fra morgenstunden og svedte, for det blev en varm dag. En meget varm dag. Da han nu var begyndt, skulle det jo være færdigt inden Niels kom i aften. Der blev fyret en del potente ord af, og arbejdet skred langsomt frem, mens jeg fik vasket og gjort lidt rent. Vi var færdige lidt over syv, og lidt efter fik vi en sms fra Niels, om at han sad i taxaen på vej fra lufthavnen. Jeg gik ud og tog imod Niels, mens Sten fik ryddet det sidste op. Dejligt at se ham! Vi fik en flaske Cava som Sten huggede halsen af med en kniv, sådan som han lige har lært det (Niels var behørligt imponeret da han selv en gang han, prøvetvar endt med en halv flaske i hånden). Herefter gik vi op på en af havnens cafér og spiste nogen tapas til aftenmad.

Torsdag 24. maj 2012

Det passede fint med højvandet og afgangstidspunktet. Vi skulle fra Gelves 1,5 time før højvande, hvilket passede med klokken halv ni. Vi fik så en start med lidt modstrøm, men det var til at leve med. Det var en tur for maskine, for der var ingen vind, så det blev også en rimelig lun dag. Vi var i Chipiona klokken halv fem. Vi fik vist Niels storke langs vandkanten, og også de der havde bygget reder i toppen af træerne.

Årets første tur, dejligt at komme på havet!

Fredag 25. maj 2012

Det var trods alt sæsonens første tur, og vi havde 180 sømil foran os til Muhamedia i Marokko, så vi tog os en

overliggerdag, her i Chipiona. Vi gik os en lang tur op til byen og ud til fyret. Vi havde ligesom sidst, problemer med at finde supermarkedet, men det lykkedes. Vi fandt markedet og hos slagteren købte vi en heftig oksekotellet på 750g og hos grønthandleren nogle kartofler. Vi spiste frokost ude ved fyret med udsigt over deltaet og de fiskefælde, der stammer helt tilbage fra romerne. Det er nogle gårde af sten, der er bygget på en del af stranden, der overskylls af tidevandet. Der er afløb fra disse gårde. Så når tidevandet trækker sig tilbage, så fanges fiskene i disse gårde og man kan så soppe rundt og samle dem op. Til middag serverede Sten bøffen med stegte kartofler, grønne asparges og aioli; hvortil der blev serveret et glas rødvin.

Lørdag 26. maj 2012

Vi havde haft lange diskussioner om, hvornår vi skulle tage fra Chipiona. Med de 180 sømil vi havde foran os var det lidt svært at sige, hvad vores gennemsnitsfart ville blive, og vi ville jo helst ikke anløbe om natten. Vi besluttede os til at være optimistiske og satse på, at det tog 30 til 36 timer. Det blev ikke det halve galt. Vi havde fin vind da vi startede. Det gik over stok og sten. Det var en smule hæsblæsende. Vinden stod i nordvest og det blæste 8-10 m/s med stød op til 12 m/s. Så det gik frisk og frejdigt frem over havet. Det blev lidt for hektisk på et tidspunkt, mest fordi båden rullede, så vi tog et reb. Vi tog det andet til natten. Det er rart, at det ikke er så heftigt om natten. Frem til midnat holdt vi en gennemsnitsfart på 7 knob.

Søndag 27. maj 2012

Ankomst Muhamedia kl 17:00. Ved ottetiden her til morgen gik vinden om i nordøst og løjede. Plat læns, ikke en behagelig retning, og med så lidt af den blev det ikke til noget, så vi startede maskinen. Nu var vi så ved at få vores søben, så vi kunne spise og nyde turen. Det blev lunt og vi slappede lidt af efter et døgn heftig sejlads. Vi var i Muhamedia ved femtiden, og der stod tre mand og tog i mod os og hjalp os med at lægge til og

fortøjre. Meget venlige mennesker. Her er internet, vand og strøm. Og vi er tre gæstende både: Os og to polske både. Middagen bestod af svinemørbrad med flødestuvede kantareller (gad vide hvornår vi får frisk svineknæst gang?).

Mandag 28. maj 2012

Vi troede at tidsforskellen var to timer så vi havde stillet vores ure to timer tilbage. Så vi fik jo et par timers nattesøvn forærende. Det betød, at vi kom tidligt op og se på byen. Vi satte kursen direkte mod Medinaen. Der var ikke rigtig gang i den endnu, de forskellige handlende var kun lige ved at sætte deres varer frem. Vi faldt selvfølgelig ind en smøge hvor de solgte marokanske varer. Jeg faldt pladask for et par grønne barbouches, de traditionelle lædertøfler som jeg købte. En mand kontaktede os og viste os rundt i medinaen. Vi var godt klar over, at han var en af de uofficielle guider, som der findes overalt, men han var flink, fra byen og talte flere sprog. Det var nu rart at få lidt hjælp her den første dag, hvor en medina, hvor lille den end er, er en forvirrende oplevelse og nu har Sten også prøvet en klipning i en marokkansk medina; det blev pænt og meget kort. Da vi var oppe på stationen for at finde ud af noget om togforbindelserne her på kysten, lagde vi mærke til at vores ure gik en time forkert. Der er ikke to timers tidsforskel, kun en! Vi har ikke rigtigt fundet ud af hvordan det hænger sammen, men så vidt vi kan forstå på havnefogeden er der sommertid (hvilket er relativt nyt her i Marokko) som dog afskaffes under Ramadanen? Det lyder lidt kompliceret. Vi fik vores første kop myntete, som er ok, frisk på en varm dag. Vi spiste frokost i medinaen (oceaner af frisk frittet fisk) og gik herefter trætte og fulde af oplevelser tilbage til båden. Vi slappede af om eftermiddagen. Det blev planen at tage til Casablanca i morgen, og til vores store rædsel viste det sig at Niels ikke havde set filmen Casablanca med Humphry Bogart og Ingrid Bergman! Vi fandt den frem af Stens efterhånden meget righoldige lager af film, og om aftenen så

vi den og forberedte ham således til turen til Casablanca.

Indgangen til Medinaen i Muhammedia

Tirsdag 29. maj 2012

Vi stod op ved otte-tiden, gik til stationen. Det tog ca. en halv time og tog et tog til Casablanca, det tog heller ikke mere end en halv time. Da vi stod af toget, stod vi midt i en kogende gryde af et menneskemylder og trafikmylder. Der er biler over alt og de kører hurtigt. De respekterer ikke fodgængerovergangene, som vi er vant til fra Spanien; og det er i øvrigt svært at finde fodgængerovergange. Finder man en ved et lyssignal, er det ikke sikkert at signalet virker. Det er sådan lidt happy-go-luck. Vi fandt dog ned til medinaen. Hvis vi i går syntes at medinaen i Muhammedia var uoverskuelig, så er det svært at beskrive, hvad vi følte i Casablanca's medina. Den var stor og der var gang i den, men de handlende var pågående, men ikke på en ubehagelig måde. I det store og hele er folk utroligt venlige. Vi fandt vej gennem medinaen og fandt også Ric'ks Café. Caféen er ret ny, vist nok kun fem-seks år, selskabet der driver den hedder "the usual suspects" meget passende (hvis man altså er cineast). Da vi havde spist lokalt i går, var det oplagt at spise vores frokost her. Vi fik os en good old american greasy burger og en Budweiser (det dyreste måltid vi endnu har fået). Hverken Humphry Bogart eller Ingrid Bergman dukkede dog op! Efter frokosten stod programmet på Hassan II moskeen, hvor ikke muslimer faktisk kan få adgang. Det er et imponerende bygningsværk med plads til

25.000 bedende og den tredje største moske i verden bygget over en periode på bare seks år og færdig i 1993. Det var interessant at se de arkitektoniske ligheder med de 1000 år gamle moskeer vi havde set i "El Andalus"; men om det skal tolkes som kontinuitet og tradition eller mangel på udvikling er jo et interessant spørgsmål. Rundvisningen kunne vælges på arabisk, fransk, spansk, tysk eller engelsk (hvilket sidste vi naturligvis valgte). Det undrede os en del, at der i vores gruppe var en (i øvrigt meget yndig) yngre dame med tørklæde og tydeligt af mellemøstlig herkomst... jeg kunne naturligvis ikke nære mig og forsøgte (det var ikke svært) at komme i kontakt med hende. Hun utroligt sød og fortalte at hun var turist fra Jordan på et fem dages besøg, men da hun ikke kunne forstå marokkansk arabisk valgte hun den engelsksprogede rundvisning. Jeg havde insisteret på at se den del af byen som franskmændene byggede ud i kolonitiden. Den skulle være præget af Art Deco bygninger. Det var den også, men de var meget dårlig vedligeholdt og en del af dem var revet ned, så det var lidt af en skuffelse. Vi sneglede os gennem byen tilbage til stationen for at tage tilbage til Muhamedia.

Det er svært at give et retfærdigt indtryk af Hassan den II moskeen. Dette er bare to af mange indgangsdøre

En ting der er virkelig overraskende for mig hernede er variationen i kvindernes påklædning. Man ser virkelig alt, lige fra teenagere og middelaldrende kvinder, som vi se dem derhjemme i vestlig påklædning. Og så ser du nogen med

vestlig påklædning med tørklæde (også som der hjemme), håret dækket, udækket bundet op og løst, kjortler i alle mulige farver med og uden tørklæder, og jeg kan tælle på en hånd (fire) kvinder der er så tildækkede, at man kun kan se øjnene. Jeg havde prøvet at finde ud af, hvordan jeg skulle forholde mig, og fundet ud af, at et af mine store tørklædet, som hidtil har været brugt som nederdel, strandkjole kunne bruges som sjal over hovedet, sådan a la danske kvindelige TV journalister. Og det fungerer, det røde jeg fik af Leila blev endda komplimenteret af en mand i medinaen i Casablanca, men det var nu nok mere et udtryk for hans billigelse af at jeg udviste respekt end en mode eller farve overvejelse.

Da vi gik gennem medinaen i Muhamedia på vej tilbage til havnen, følte vi at her var der fredeligt og vi kunne ånde. Vi faldt ind på en café for at få en kop kaffe. Vi må virkelig være faldet ind, for en herre ved bordet ved siden af tiltalte os og spurgte, om vi havde haft store projekter i dag. Vi fortalte ham om vores besøg i Casablanca og hvorfor vi var her, og så gik snakken bare. Han var venlig imødekommende og vi lærte en masse om landet og man må atter en gang konstatere at sprogkulturer er alfa og omega for at komme i kontakt med de lokale. Her taler de fleste fransk som andetsprog, men overraskende mange kan også engelsk. Efter denne i tour de force Casablanca var vi tilbage på båden ved ottetiden. Vi orkede ikke at flytte os fra båden for at spise, så der blev serveret spaghetti på Café Troland.

Ondag 30. maj 2012

Der var dømt: kontorarbejde, vask og dæksvask i dag. Det var så planen at vi skulle spise frokost i sejlklubben i dag. Sten er blevet angrebet af "Kaliffens hævn" og havde ikke lyst til at sidde et sted med hvid dug, så vi aflyste projektet og fandt en restaurant her i havnekvarteret. Det var til gengæld rigtig sjovt. Ingen spisekort, men et stort udvalg af fisk, som man valgte ud fra. De blev så stegt på en af de tre griller der stod i

vejkanten. Der var et mylder af mennesker, folk der grillede og gæster og kvinder i køkkenet, der anrettede fisken. Om eftermiddagen fik Sten skrevet lidt på sin bog og Niels og jeg gik til byen og købte brød og frugt. Nu er medinaen over-skuelig, og vi finder rundt uden problemer.

Torsdag 31. maj 2012

Sten var på mærkerne i dag..... det var jeg ikke! Årh Der er dømt reconvalesens (den skide kalif).

Fredag 1. juni 2012

Endnu en fredelig dag i Muhamedia. Ventede på at dønningen uden for Rabat skulle lægge sig, så vi kunne komme ind. Det så ud til at passe med højvandet midt på dagen i morgen på det tidspunkt skulle dønningen altså også være til at håndtere. Så nu er det en plan.

Lørdag 2. juni 2012

Afgang Muhamedia klokken seks om morgenen, vi var fremme i Rabat klokken kvart over et, og som vi havde fået at vide blev vi hentet og lodset ind af en af marinaens RIB's. Indsejlingen var uden problemer, men vi kunne godt fornemme at det ikke nødvendigvis altid var sådan. Her lå så Ivory Moon som vi havde tilbragt vinteren med i Sevilla. Det var hyggeligt at se Jeff og Lelia igen. De gav os en masse praktiske oplysninger om stedet. Rabat ligger lidt op ad floden på den sydlige side af floden Bou Regreg, marinaen ligger i forstaden Sale på den nordlige side. Det to byer er forbundne med en bro så Sale er vokset sammen med Rabat og der er metro og tog herud. Jeff og Lelia havde besluttet at tage til Marrakech i morgen. Vi havde overvejet, at når Niels skulle hjem fra Marrakech, kunne vi lige så godt kombinere det med selv at komme til Marrakech. Han skal flyve tirsdag morgen. Overvejelsen var så om ikke Marrakech lød mere spændende end Rabat. Om eftermiddagen kiggede vi lidt på medinaen her i Sale og gik forbi stationen og købte billetter til Marrakech. Nu har vi togbilletter, hvor der står

Marrakech på! Jeg synes det er lidt eksotisk.

Vores nye veninder, inden de forlod toget var vi blevet inviteret på couscous hos dem.

Søndag 3. juni 2012

Vi tog toget klokken halv ti. Vi mødte Jeff og Lelia på stationen. Toget der kom fra Fès var temmelig fyldt, og vi kunne ikke finde pladser sammen. Faktisk stod Sten, Niels og jeg op i starten. Efterhånden fik vi fat i nogle pladser i forskellige kupeer, men til sidst fik vi pladser i samme kupe. Det var sammen med en nogle lokale damer. De havde travlt med at holde nogle pladser fri, hvilket selvfølgelig var svært i et overfyldt toget. Men det lykkedes dem trods alt at holde to pladser. Da toget nåede Casablanca fandt vi ud af hvorfor. En søster kom om bord med to veninder! Ups, så manglede vi en plads. Niels sprang selvfølgelig op og gav dem sin plads efter at han havde sat deres bagage op i nettet. Det var nogle snakkesaglige fruer! Den ene snakkede godt engelsk, hendes ene datter var gift med en dansker og boede i Bahrain og hun havde været i Danmark. Hun ringede til sin anden datter, der bor i Casablanca, for at vi skulle tale med hende. Munden gik på hende og alt blev oversat til Marokkansk. De spurgte og hun oversatte. Hun spurgte mig, om jeg altid gik med tørklæde. Jeg svarede nej, det gjorde jeg ikke, oftest gik jeg med hat for at beskytte øjne og hår. Men her brugte jeg tørklæde, af respekt for forholdene her. Shukran, tak lød det hele vejen rundt og med et anerkendende nik. Hvad jeg ikke sagde var at det selvfølgelig først og

fremmest var for bedre at kunne komme i kontakt med folk.

Undervejs fik vi kontakt med Jeff og Lelia, der sad i en anden kupe. Det viste sig at Lelia havde brugt meget tid på internettet til at forberede deres landnamsfærd. Hun underholdt om deres planer: et par dage i Marrakech, en tur i ørkenen for at se sandklitter, og så en vandretur i bjergene. Vi var helt blæst tilbage i stolen. Det lød spændende. Hun havde også været i forbindelse med en række hoteller og 'tour operators', som hun havde forhandlet med. De synes det var helt ok, at vi lagde os i deres slipstrøm, så da vi kom til Marrakech gik vi direkte (dvs. vi var lige på en lille sightseeing, da det ikke altid er lige let at læse de lokale turistkort) til et hotel (en Riad). Sten og Lelia gik ind for at forhandle pris, mens Jeff, Niels og jeg ventede rundt om hjørnet. Lelia er en hård forhandler, hun betaler ikke mere end hun behøver, så hun fik en god pris. Vi blev kaldt ind og blev lidt stille. Det var bare så lækkert. Det var en Riad, hvilket sige et ombygget familiehuse men en gårdhave i midten. Der var tilknyttet en hammam, så vi fluks bestilte tid til i morgen eftermiddag. Vores Riad ligger lige ved siden af pladsen Djema el- Fna. Den er stor som mindst tre fodboldbaner, og der er virkelig gang i den. I vores del af verden studerer man, hvordan man får liv på byens pladser, man rejser og kigger på, man planlægger og tegner, her sker det bare. Boder med håndværk, juice, is, turistgøgl, slangetæmmere, vandsælgere, henna "tatovører", musikere ja, jeg kunne blive ved. Sidst på eftermiddagen blev der rettet an til en masse spisesteder. Da vi kom tilbage til pladsen efter et besøg i Souken, de overdækkede markedsgader, var der de første 80 spisesteder med frisk mad over bålsteder og tahinas (retter langtidstilberedt i en særlig marokkansk lerpotte med låg). Her fik vi vores første måltid i Marrakech. Souken i Marrakech er et kapitel for sig selv. Egentlig har vi jo kun Soukerne i Muhamedia og Casablanca at sammenligne med, men det her er stort, vildt farverigt og festligt. Det er meget let

at få pengene til at trille ud af tegnebogen. Her er mange dejlige ting og gode ting. Men man skal have øjnene med sig.

Farvernes souk, tørklæder, garn i alle regnbuens farver

Mandag 4. juni 2012

Souken bliver man ikke færdig med på en eftermiddag, så vi drog derhen igen i dag. Vi fandt farverierne, hvor de farvet uld, bomuld og silke. Silke kalder de det, der udvindes af kaktussernes fibre. Niels blev viklet ind et stykke stof og kom til at ligne en beduin til forveksling. Jeg fandt et tørklæde jeg måtte eje. Vi faldt ind et sted og drak myntete.

Desværre må vi som ikke-muslimer ikke komme ind i moskeerne, men sådan noget som en tidligere koranskole (medersa), der er det ok. Sådan en ligger der i kanten af souken, så den besøgte vi. Ben Youssef Medersaen er én stor overdådig udsmykning med bl.a. kalligrafi. Vi spiste frokost på Djema el- Fna og tog os en slapper i middagsheden. Sten og jeg, håbede vi kunne finde en flaske vin til vores sidste middag med Niels (alkohol kan ikke købes på vores Riad, men det er OK at medbringe en flaske selv). Vi gik ned mod Djema el- Fna i håbet om at finde noget. På vejen blev vi overhalet af en, der arbejder på hotellet. Vi spurgte ham. Han trak os ind til siden, ringede på mobiltelefon og ti minutter senere kom en mand på knallert kørende med en flaske vin. Jeg ved ikke om det var vores første eksperiment på det sorte marked, eller om det var to entreprenante mænd der hjalp nogle stakkels vantro (og tjente godt på det). Det er ligegyldigt! Vi fik vin til maden, idet det som sagt ikke er noget

problem med at tage vin med på hotellets restaurant. Klokkeren fem stod det på hammam for Lelia og mig. Indsmøring i sort sæbe (olivensæbe), afslapning, langvarig skrubning med hampehandske (minder mest om en 3-M svamp), indsmøring i arganolie (det helt store hit her i landet) og så massage. Man er et helt nyt menneske bagefter. Efter os var det drengenes tur. Da de en efter en dukkede frem fra hammamen, så den ene mere salige ud end den anden. Synd at Niels skal hjem, vi andre får masser af muligheder mere. Vi spiste i hotellets restaurant. Niels fik couscous og Sten og jeg forskellige tahinaer. Sten har især forelsket sig i en med kylling, saltede citroner og oliven og truer med at gøre denne ret til fremtidig gæstemad derhjemme.

Jeg er ved at knytte et tæppe

Tirsdag 5. juni 2012

Vi spiste morgenmad med Niels inden han blev pakket ind i en taxa og kørte til lufthavnen. Det havde været hyggeligt at have Niels på besøg, håber han kommer igen engang. Mens vi havde leget turister i Marrakech med Niels, havde Jeff og Lelia havde brugt dagen i går på at organiserede en tur til Sahara. Turen har udgangspunkt i Ouarzazate og er en tredages tur med to overnatninger. Vi skal af sted i morgen, så i dag skulle vi så være turister igen. Vi startede de med at gå ned og se kongefamilien Saadi's gravsteder. De stammer fra 1600 tallet, men har været skjult fra omverden bag nogle høje mure. Historien er, at den fyrste der overtog... fratog Saadi'erne magten frygtede gudernes straf,

hvis han ødelagde gravene og derfor, så at sige, murede dem inde. De blev genopdaget af franskmændene, da de ville flytografere gadenettet i 1917, hvorefter der blev åbnet en passage indtil dem. Der er næsten 200 begravet her under fint dekorerede gravsten med yndefuld kalligrafisk skrift. De 66 af selve Saadi familiens medlemmer ligger i to mausoleer omgivet af haveanlæg med palmer og urter.

Man bliver i guiderne rådet til at tjekke priserne i en af de statsdrevne kooperative forretninger, der sælger lokalhåndværk til faste priser inden man kaster sig ud i de store indkøb i souken. Vi passerede en sådan på vej ind til Saadi gravene. Der var det smukkeste koralhalsbånd med sølv. Et berbersmykke af den slags de bruger ved festlige lejligheder. Det er svært at se helt uinteresseret ud når man bliver så forelsket. Han gav os en speciel pris (... alle siger at der er faste priser i disse butikker?), men jeg skulle ikke bære på noget tungt smykke på udflugt i Sahara. I en anden af disse forretninger faldt Sten for en skjorte, vel nærmest en kort tunika, som må være meget velegnet til en udflugt i Sahara. Det er nu fint at se det gode håndværk og de lidt faste priser, hvis man skal i souken og handle.

Udsigt over tagene i Marrakech med tæpper og storke

En franske maler Majoralle boede i Marrakech og grundlagde en have, der indeholder en blåmalet villa og en jungle af bougainvillea buske, palmer, bambus og kaktus. Meget flot anlæg. Da han døde

overtog Yves Saint Laurent anlægget og ved hans død overgik det til staten. Det ligger i den nye (franske) bydel og vi gik derover. Da vi kom tilbage holdt vi siesta, for det er varmt her sidst på eftermiddagen. Om aftenen spiste vi lokalt i en gyde lige rundt om hjørnet fra hotellet.

Onsdag 6. juni 2012

Jeff, Lelia, Sten og jeg tog så formiddagsbussen til Ourzazate. Det tog fire timer med et stop undervejs, hvor vi fik et glas (friskpresset) orangejuice. Vi ankom til Ourzazate i middagsheden, så vi prøvede ikke mange hoteller. Det lykkedes heldigvis Lelia at snakke sig til en god aftale på det første vi gik ind på. Vi havde udsigt ud over en garnisonen. Ourzazate er som mange byer her i det sydlige Marokko grundlagt omkring en militærforlægning oprindeligt til Fremmedlegionen. Det var helt hyggeligt at kunne følge med i livet der. Mændene der trænede, mødrene der fulgte de små i skole, og vagten der fulgte de lidt større børn over gaden. Her vil vi i morgen klokken ni blive hentet af Sahara Services som i en fire-hjuls-trækker skal køre os ud i ørkenen.

Da vi havde logeret os ind på hotellet gik vi ud for at få noget frokost. Vi fandt et sted hvor vi kunne få en sandwich med kylling og tomatsalat. Fint, de var gode og veltillavede. Vi fandt medinaen, som var større end den i Muhammedia, men var til at overskue. De handlende var ikke helt så pågående. På byens torv var der marked og udstillinger af det lokale håndværk, der fremstilles på byens og omegnens uddannelsessteder. Der var masser af kvinder på gaden i den anledning. Jeg tror man satser meget på at få kvinderne i gang med en hjemmeproduktion, så de kan skrabe noget cash hjem til familien. Om aftenen gik Sten og jeg tilbage til vores frokoststed for at få os en tahina. Vi måtte godt nok vente tre kvarter på den, men vi så den også blive lavet fra grunden. Nok den bedste tahina vi har fået til dato.

Torsdag 7. juni 2012

Vi blev hentet af Khalid fra Sahara Services på hotellet klokken ni, med henblik på være af sted i tre dage og to nætter. Forventningerne var høje. Khalid, der skulle være vores chauffør og guide, virkede som en rar og kompetent fyr. Inden vi kørte ud af byen skulle vi købe vand, så vi stoppede hos et supermarked: 13 liter vand, så vi lige havde til det første døgn. Ud af Ouarzazate og videre ud af Drâa dalen mod syd øst. Dalen om floden Drâa er grøn med palmer og her virker frodigt, selv om man ikke skal langt væk fra floden før man kan se det tørre ørkenlandskab. Et af vores stop var i Tissergate. Her havde Lelia læst om et museum for kunst og traditioner i Drâa dalen. Det var inde i kasbahen, den befæstede by og gav et fint indtryk af hvordan husene er indrettet i kasbahen. Så kørte vi til en anden kasbah, Tamegroute der ligger 30 kilometer syd for det sidste stoppested for de offentlige busser. Her blev vi vist rundt i Kasbahen og fik forklaret tankerne bag indretningen af en sådan befæstet by, hvor både dyr om mennesker skal bo under sommerens meget høje temperaturer og vinterens lave temperaturer. En kasbah er et sindrigt net af

Kasbahen i Tamegroute

dels overdækkede (næsten som underjordiske) gange i flere lag. Alle gangene står i forbindelse med hinanden og giver optimal mulighed for ventilation. Endvidere et system af lysskakte, der dels giver lys med til de laveste beliggende gange og sikrer kommunikationen mellem de forskellige niveauer i kasbahen.

Derefter var det meningen, at vi skulle have set den koranskole der er knyttet til marabuen i byen. En marabu er et gravsted for en hellig mand. Der valfartes til disse marabuer, og her har der så udviklet sig en koranskole. Skolen var lukket for frokost, da vi kom, så det biblioteksbesøget blev ikke til noget. Vi besøgte derefter byens kooperative pottemagerværksted. Alt de laver her er grønt, dvs. næsten alt, men de store husholdningsting og krukker er. Det bliver fremstillet med meget gamle produktionsmetoder og alt bæres rundt. Ovnene fyres med det forhåndenværende brænde og mures til med mudder, da det er jordovne. Det er hårdt og varmt arbejde her på grænsen til Sahara. På vej til Mhamid, der ligger hvor vejen ender og firhjulstrækkeren skal på arbejde besøgte vi endnu et lille museum. Det var et hjem indrettet som det traditionelt er blevet brugt. Husets søn (en af dem) Hassan, viste os rundt og vi blev budt på myntete, og vi fik en grundig instruktion i, hvordan man tilbereder det. Der indgår gummi arabicum (det sikrer, at der kommer et lag skum på toppen af theen som en slags låg) og rigelige mængder af sukker. Grundteen er en grøn te, som er kommet hertil med karavanerne. Derefter kørte vi videre til Mhamid. Ved indkørslen til byen stod der: 52 dage til Timbuktu! På kamelryg! Det var hvad det tog karavanerne tidligere. Her i Mhamid skulle overnatte, inden turen ud af byen skulle starte på kamel i morgen tidlig. Det var et ok hotel, selv om Lelia blev lidt træt af at springe for livet for ikke at blive løbet over ende af kakerlakker (vi tror nu nok at hun overdrev lidt for vi så ikke skyggen af et kræ). Khalid kørte os rundt i byen, så vi kunne få stof til vores turbans. Jeff ville gerne have en lang blå med mørkere blå ender. Det fik han så, jeg tror den var syv meter lang. Sten ville have en hvid. De fandtes kun med sorte ender og den var for kort. Så han fulgte Khaled: han købte fire meter hvidt stof! Ren Laurence of Arabia. Jeg klarer mig stadig fint med mit røde tørklæde, det kan blive til en fin turban over min solskygge, ret sejt.

Min sheik

Fredag 8 juni 2012

Da vi stod op, stod kamelerne og ventede på os uden for hotellet! Det så lidt eventyragtigt ud, men det var intet mod fornemmelsen af at ride ud af Mhamid på kamelryg i solopgangen og lade byen bag sig og så bare ud. Turban er smart. Man gennemskuer hurtigt, hvorfor de lokale vikler sig ind i disse meterlange tørklæder og ikke bruger en baseball-cap. Der er flere varianter af at sno den om hovedet på. Alle har de tre fordele. De holder håret på plads, de holder sandet ude af hår, ører, næse og mund. Og så er det en fin sun screen. Lelia og jeg brugte den korte udgave af tørklædet. Det er halvanden gang rundt om knolden og så har du rigeligt til at dække underansigtet; hvis man sætter dette stykke fast under solbrillerne så er man godt kørende. Ved Stens 4-meter udgave starter man med et stykke under hagen der hænger ned over brystet og så to gange rundt om hovedet og så er der til at dække underansigtet et par gange. Jeffs 8-meter udgave skal flere gange løst under hagen, så 3-4 gange rundt om hovedet, så om underansigtet for at sluttet om skuldrene. Den rigtig lange 10-meters udgaven, som de fleste lokale brugte er nem: den skal bare rundt og rundt om hovedet til der en meter tilbage, det kommer så for underansigtet. Det har så den fordel at det kommer langt ud over panden og som sådan skygger lidt for øjnene. Og nej! det er ikke varmere end en baseball-cap, men mere praktisk. Det kan i øvrigt være fløjtende ligegyldigt om det er varmt om hovedet, for der er meget varmt i ørkenen. Her var der virkelig dømt

Laurence of Arabia! (filmen er i øvrigt indspillet i dette område).

Vi red sydvest på og nåede ved 12 tiden en brønd, hvor kamelerne skulle vandes og vi skulle videre med fir-hjuls-trækkeren og Khalid. Khalid havde en ekstra mand med, vores kok, Muhamed. Det var nemlig planlagt, at vi skulle standse ved en oase og have mad der. Ved to tiden nåede vi frem til oasen og de begyndte at lave mad. En berber-nomade-dame, der boede i et telt i nærheden, kom over til brønden med sine børn. De skulle hente vand. Hun var meget sky men også nysgerrig; som vi forstod det inviterede hun Sten og mig over til sit telt (noget Khalid, da vi senere fortalte det til ham, var synligt overrasket over). Vi fulgte med og fik at vide, at hendes børn hedder Ibrahim og Fatima Sara. Hun havde selvfølgelig gang i hjemmeproduktionen af tæpper, halskæder, armbånd og små grønne dromedarer med pailletter på. Jeg købte en lille halskæde, der ikke var lukketøj på, så hun bandt den sammen om halsen på mig og jeg kunne heller ikke leve uden en dromedar. Ibrahim er fire år, Fatima Sara er

På vej ud af M'hamid om morgenen

seks år. Hun skal starte i nomadeskolen om et år. Den ligger så langt væk, at hun skal bo hos noget familie, der bor i nærheden af skolen. Hun glæder sig. Her ved oasen bor der kun en familie. Familieoverhovedet, børnenes bedstefar passer gederne, og der bor vist også en bror. Til frokost her fik vi en dejlig salat og kød på grillspyd. Så var der også dømt siesta. Vi lå på tæpper i oasen og kiggede ud over sandet og op i palmerne. Se, det er måden at holde siesta på. Efter et par

timer tog vi os sammen og kørte til vores lejre for natten: Erg Chegaga. Den lå lige midt i en sandørken. Vi troede ikke der fandtes så store områder med sandørken uden for Saudi Arabien, men det gør der, det var helt utroligt. Klitterne var så høje som bjerge, og det er fuldstændig umuligt at afgøre, hvor høje de er eller ej, for det er en landskabstype der godt nok minder om Hornbæk strand, men alligevel ikke rigtig er det samme, for det er altså (meget, meget) større.

Lejren der er mere eller mindre permanent og bruges til turistovernatninger, lå midt i sandørkenen. Det følte ret øde. Men alligevel kom der end imellem nogle gående over klitterne iført blå kjortler og blå turban. Da vi kom kørende, kom der to løbende efter bilen, de kørte med at stykke og da bilen stoppede hoppede de ned og inden jeg havde set mig om, var de væk. Fodsporene førte op over en klit, og pist væk. Lejren var ikke ueffen. Jeg følte mig henført til kolonitiden. Sten og jeg fik noget der lignede et villatelt i marokkansk

Solnedgangstur i sandørkenen

udgave. Der var plads til dobbeltseng og der var badeværelse med kemitoilet og bruser. Denne sidste havde dog ikke vand) og det er måske til at forstå, når man tænker på at alt vandet skal bringes herud. Det forhindrede os dog ikke at nyde forholdene. Vi fik selvfølgelig myntethe straks ved ankomsten og derefter gik vi i klitterne og så solen gå ned. Her var ret meget ørkenens sønner (f...., f...., fez, fez) over det. Middagsmaden blev indtaget under nattehimlen og guiderne og kokkene underholdt med sange fra

ørkenen, akkompagneret af trommer, men da var vi krøbet til køjs.

Lørdag 9. juni 2012

Solopgang i ørkenen, det er ok, så morgenmad og så gik det ud over sandfladerne i fir-hjuls-trækkeren. Da vi kom ud af klitørkenen på sandfladerne kom der fart i bilen. Vi kom blandt andet gennem området ved Foum-Zguid, hvor ruten for bilræset Paris - Dakar kom i gennem, dengang løbet blev kørt her i Afrika. Vi kørte på bunden af Iriqui søen, der er helt tør på denne årstid, om vinteren er der omkring en meter vand. Efter Foum-Zguid kom vi op på et bilspor, men vi skulle 70 kilometer længere nordpå før

Aït Benhaddou

Khalid kunne trække vejret lettet, det var da vi kørte ud på en asfalteret vej. Det sidste programpunkt på denne vores store Sahara ekskursion var en kasbah fra 1600 tallet: Aït Benhaddou. Den er utrolig velbevaret og er udpeget til UNESCO heritage site, lige som den har lagt kulisser til flere film bl.a. Laurence of Arabia og Gladiator, så der bliver nu investeret alvorligt i bevaringen. Det er et flot sted, og en kasbah er fascinerende, med alle de sindrige indvendige og udvendige gange. Vores tur skulle slutte, hvor den startede i Ourzazate, hvorfra det så var meningen at vi skulle forsætte med kollektiv transport til Marrakech. Det viste sig at Khalid skulle køre bilen tilbage til Marrakech. Så vi spurgte, om vi kunne komme med for en fornuftig pris, men det skulle være en fornuftig for vi havde billetter til bussen. Efter en del

forhandling og telefonsamtaler med chefen i Marrakech endte vi på en fornuftig pris. Så vi blev sat af ved Djema el-Fna som ikke var langt fra de hotel vi havde bestilt overnatning på. Vi bestilte straks hammam til i morgen og strøg ind under bruseren. I morgen må vi se at finde ud af, hvordan vi kommer på vandretur i bjergene. I en af bøgerne står der om en tre dages tur på omkring 30 kilometer, det lyder jo helt fornuftigt, så det vi ser på med stor alvor.

Søndag 10. juni 2012

Når man kommer tilbage til Marrakech fra en tur uden for lands lov og ret, så virker byen næsten for overvældende. Vi havde brug for en "overliggerdag" i Marrakech inden vi skulle i bjergene. Vi bestilte tid i hammam'en og besluttede os til at undersøge mulighederne for at hyre en guide til turen i Atlasbjergene. Mest for at vi ikke skulle slæbe på rygsækkene, og for at overnatningerne skulle være op plads. Vi fik et tilbud på €135 pers, det omfattede tre dage vandretur med guide, muldyr, overnatninger, mad og transport frem og tilbage fra Marrakech til Imlil. Det tog vi, så nu udestod bare at gøre os klar. Dog skulle vi lige være lidt turister lidt mere. Af en eller anden grund førte vores veje sig omkring det håndværkerkollektiv, der havde den smukke halskæde. Den var ikke blevet solgt, og den var ikke blevet mindre smuk i løbet af de dage, vi havde været væk. Prisen var det gode gamle tilbud, så den købte jeg. Derefter var det planen, at finde nogle læderfarverier ved en af medinaens porte. Det lykkedes ikke. Jeg vil være ærlig at sige, at vi for vild. Det er meget svært at holde orienteringen i souken, hvor ingen gader er lige, gaderne eller smøgerne er overdækkede, så man ikke kan se solen, gaderne stritter i forskellige retninger. Så hvis man kommer ti centimeter væk fra turist området, så er man på egen hånd. Frokost indtog vi på den store plads og vendte derefter næsen mod hotellet for at forberede os på vores hammam. Aftensmaden spiste vi på hotellet med Jeff og Lelia. De var ikke

klar til at tage i bjergene endnu. De vil have en dag mere i Marrakech, så vi aftalte at holde hinanden orienteret via sms. Og den samlede pris for hele Saharaturen med mad, 2 overnatninger, kameler, 4WD kok og guide/chauffør løb op i €400, hvilket vel må siges at være rimeligt.

Mandag 11. juni 2012

En fra vore tour-operatør hentede os på hotellet ved syv tiden. Vi blev sat i en taxa til og kørt til Imlil, som ligger halvanden times bilkørsel syd for Marrakech. Taxachaufføren fungerede også som pakkepost for vennerne. Der var noget, der skulle fra et sted uden for Marrakech til Asni, en by på vejen. Da vi kom til Imlil ventede vores guide Muhamed på os. Da vi ikke havde fået morgenmad, satte vi os ind på en cafe og fik os en kop kaffe og noget brød. Her i bjergene er standardmorgenmaden åbenbart brød som man dypper i olie (som i Andalusien). Muhamed præsenterede os for nogle ture. Og hans forslag lød lidt mere spændende end det vi på forhånd havde forestillet os, som var lige ud af landevejen. I dag blev det så planen, at vi skulle på en rundtur og vende tilbage til et sted i nærheden af Imlil. Derefter på en to-dages tur som sluttede i en landsby nede af vejen mod Marrakech. Imlil ligger i 1.740 meters højde, og vi startede ved ellevetiden turen mod Sidi Shamharouch der ligger i 2.358 meters højde, i alt 11 km og en højde forskel på godt 600m). Vi var faktisk lidt nervøse for projektet: Var vores form god nok til at klare det. Nå, nu var vi i gang og det gik op over bjergene. Ved Sidi Shamharouch er der en marabu, altså et af de steder, hvor en hellig mand ligger begravet. Vi var ikke alene på muldyrstierne, for mange lokale valfartede hertil. Det der med at Islam kun har en gud er lidt af en tilsnigelse, for der er mange marabu'er der kan hjælpe én med forskellige ting i livet (som den katolske kirkes helgener). Der var et leben ved marabou'en. Vi måtte ikke komme ind (for vi er ikke muslimer), men tæt nok kom vi, så vi kunne se at det var noget man tog alvorligt. Vi havde brug for den pause vi fik der, og vi spiste

frokost i nærheden. Det var som sædvanlig lettere at gå ned end op, men jeg bliver altid nervøs for, hvordan mine lår har det dagen efter. Da vi nåede ned til Mzik i 1.800 meter udførte vi en række strækøvelser for at prøve at forebygge problemer i morgen. Det var et rigtig flot sted, vi skulle overnatte. Stort værelse badeværelse med bruser og rigeligt varmt-koldt-varm-koldt vand. Flot tagterrasse med udsigt over bjergene og fint opholdsrum og spisestue. Som vanen er, blev vi budt på myntete og små søde kager, da vi ankom og vi havde knapt nok drukket den første kop før vi faldt omkring-kuld i det pæne opholdsrum.

På vej op i Atlasbjergene, ad muldyrspor

Tirsdag 12. juni 2012

En ting var at vi faldt omkring da vi kom til hotellet i går, en anden var at vi faldt i søvn klokken ti. Sund og naturlig træthed er en god ting. Vi var oppe og af sted ved otte-tiden og det første mål var passet Tizin'Mzik i 2.489 meters højde. Altså opad igen! I dag havde vi vores bagage med og til at bære det havde Muhamed lånt sin nabos muldyr. Muldyret bar også vores vand og det mad vi skulle spise undervejs. Det er ret rå bjerge, brunlige og rødlig, men så snart man kommer i nærheden af vand, så er der frodigt. Men al transport er via muldyrstierne, på muldyr og æsler. Og det er meget, der skal transporteres, for i bjerglandsbyerne bor der mange, og de dyrker landbrug. Flere gange så vi kvinder gå i marken ned deres segl. Andre gange blev vi mødt af kæmpe bunker korn (majs og rug), der kom imod os. Da vi kom tæt på kunne vi se det havde ben, og helt tæt på så vi kvinden, der hilste pænt på os. I øvrigt

kan vi ikke bruge de brokker arabisk vi har lært os. Her tales der berber, den dialekt der hedder tamazigt ... og sådan er det. Marokkansk- arabisk lærer man i skolen, og der har kun været skoler i bjergene i ti år, så.. ja, udvikling er et stort projekt. Og så var det en sej tur opad, men det gik bedre end i går, nok mest fordi jeg blev bedre til at tilpasse mit tempo til forholdene. I dag var det også en flot tur, men det mest fascinerende var nok at opleve det liv, der er i bjergene. Der er mennesker og æsler overalt. Jo, godt nok bærer æsler og muldyr nok mange ting for de vandrende turister, men meget er også transport af husholdningsartikler. Gas for eksempel er ikke indlagt, det skal bæres op. Ja alt, undtagen det de selv producerer, skal bæres og det er mange ting. Vores muldyr bar jo også på vores forsyninger. Og sandelig, da vi kom til Tizi-n'Mzik, passet så var der en lille bod der solgte friskpresset juice! Ingen tvivl om, at det er en god forretning, for det var helt utroligt at få et glas friskpresset juice i 2.400 meters højde. Jeg tror også, at der er et jungletrommesystem, så sælgeren har en fornemmelse om der er vandrere i området, der kunne tænkes at komme forbi. Vi lagde i hvert tilfælde mærke til at Muhamed var på mobilen, hver gang der var forbindelse, og det var der rimelig tit. Måske kedede han sig på turen og skulle snakke med nogle venner, måske fortalte han om, hvor han var på vej hen og hvem han havde mødt. Alle han mødte på vejen kendte han og skulle snakke med. Det forsinkede ikke os, vi fortsatte og han indhentede os, eller også tog vi et hvil for at få pusten.

Muldyret, vores tro følgesvend i to dage, bar vores oppakning og mad

Ved fire tiden var vi i Tizi Ousseem, der ligger i 1.800 m, hvor vi skal overnatte. Det er ikke samme standard som i går nat, men der er en madras på gulvet, en hovedpude og alle de tæpper vi vil bruge. Muhammed lavede en grøntsagstahina til os, og Sten kiggede ham selvfølgelig over skulderen for at lure ham fidusen af. Dagens tur var på 14 km og igen med 600 meters højdeforskel.

Frokostpause i Atlasbjergene

Onsdag 13. juni 2012

Vi var på benene og af sted lidt i syv. På vej ud af Tizi Ousseem så vi tærskelpladsen, hvor kornet blev bredt ud, tørret i tre dage. Derefter bliver fem æsler i højt tempo trukket rundt og rundt i tre timer til den portion er tærsket. Landbrug tilpasset til forholdene eller uudviklet? Vi gik via noget der hed Aid Aissa til passet Tizi Oudite, 2.219 m og så gik det bare nedad. Vores ben var ligesom gået til nu og jeg følte jeg kunne blive ved nu. Men det skulle vi ikke. Vi skulle til Aguersioual som ligger på vejen til Marrakech, hvor vi blev samlet op af en taxa, der kørte os hjem. Vi spiste frokost i en kløft lige inden vejen. Dagens etape var på 15 km så i alt fik vi på de tre dage gået omkring 40 km... det er da OK.

I taxaen aftalte vi, at vi som noget af det første vi skulle når vi kom tilbage til hotellet, var i hammam. Vi bad taxachaufføren om at stoppe ved et af de kvindekooperativer, hvor der produceres arganolie. Arganolie laves af pressede argannødder. Det er der egentlig ikke noget mærkeligt i. Det mærkelige er er indsamlingen af disse nødder. Argannødder vokser på træer, som har så mange og spidse

nåle, at det er umuligt, i hvert tilfælde meget svært at plukke dem. Desuden har de en tyk frugtskal rundt om som er næsten umulig at fjerne. Men gederne spiser dem! De kan forføje frugtkødet men ikke kernerne. Voila, man indsamler gedernes efterladenskaber, tager kernerne, sælger dem til et af de utallige kvindekooperativer der forarbejder dem til spiseolie eller til olie der bruges til kosmetik. Jeg skulle have en lille flaske, det skal prøves. Det er det helt store nummer her i landet.

Muhammed serverede denne grøntsagstahine med æg, den sidste aften

Det med hamman med det samme blev lidt af et problem, da Danmark i eftermiddag skulle spille Europa Cupkamp mod Portugal. Den skulle spilles klokken fem, og vi kunne se den på den Riad, vi boede på sammen med Niels, så der gik vi ned for at støtte de danske drenge. Det havde de godt nok ikke megen glæde af. Vi fik vores hammam og det var dejligt at få masseret de ømme lægge og lår. Nu er vi også så gode som nye. Da jeg kom tilbage og tog mine støvler af, så jeg, at de er ved at falde fra hinanden. Lelia har haft held til at få limet sålerne på sine sandaler i souken, så nu vil jeg rense mine støvler for støv, sand, grus og småsten og finde et sted, hvor de kan blive levetidsforlænget. Jeg kan ikke undvære støvler til den slags ture.

Torsdag 14. juni 2012

Der var dømt afslapning og hjemrejse til Rabat. Vi sov så længe vi kunne, hvilede vores trætte legemer og læste. Vi forlod hotellet ved 11 tiden for at tage toget klokken et. På vejen skulle vi lige ind i en

TeleMaroc butik for at finde ud af, hvordan vi kunne få internet via det kort vi havde købt. Tograjsen gik planmæssigt og vi var hjemme klokken halv seks. Vi købte brød hos bageren lige inden for muren i Sale, som ligger lige på vejen. Og så gik det hjem til båden og en kold ØL. Vi spiste spaghetti med rødvin til middag. Vi havde ikke drukket rødvin siden vi spiste afskeds middag med Niels. Det var en god oplevelse (altså ikke den alkoholfri periode, selv om den nok er sund, men som skibslægen siger: der er ikke andet end sex der er både sundt og sjovt).

Fredag 15. juni 2012

Så er der dømt kontorarbejde! Der skal styr på tankerne, noterne og billederne. Vi har fået en på opleveren, så nu skal det behandles.

Og så lige en nedtur: Vi har jo lige brugt en del knofedt på at polere båden i Gelves. Det vi troede var sand fra Sahara, var også nok sand og støv fra Sahara, der falder med morgenduggen, og på grund af varmen har det næsten brændt sig fast i voksen, så der skal poleres igen. ØV! Med det er jo bare at komme i gang. Havde vi vidst det, havde vi nok bedt marinaen om at spule båden hver dag. Om eftermiddagen, gik vi over til supermarkedet for at undersøge mulighederne: Det er kæmpestort, og vi kan få alt (også vin og øl), så vi kommer ikke til at lide nød her. Vi købte også nogle stive børster, til brug for den rengøring af dækket, som vi nu skal i gang med, det er især det skridsikre mønster der volder problemer.

Lelia og Jef kom tilbage hen under aftenen. De var taget til Imlil dagen efter os og havde gået i et muldyrspor langs vejen til Sedi Fatma. De var lige som os fulde af oplevelser, så de skulle på puden. Jeg tror måske også at de var lidt mere medtaget end os. Sten blev færdig med billederne fra turene og de er nu lagt op, så nu er det mig der er bagud!

Lørdag 16. juni 2012

Endnu en dag på kontoret, jeg skulle blive færdig med min dagbog og Sten gik i gang med at undersøge hvad der er af muligheder

for havne på Marokkos nordkyst. Årgh... det dæk, det ridder os som lidt af en mare, men.. det er jo fast arbejde. Og som et hvilket som helst projekt, der er på størrelse med en elefant der skal spises, så skal det jo skæres i stykker, små overkommelige stykker, for vi skal jo også se på byen her.

Søndag 17. juni 2012

I går eftermiddags, fik vi taget os sammen og gik over i medinaen her i Sale. Det er som sagt en fornøjelse at gå i en medina (gammel bydel) og i en souk (marked, ofte overdækket) uden at blive overfaldet af de handlende. Her er der så få turister, at de ikke har sat et præg på de handlende. Om aften så vi fodbold på en af caféerne her på havnen. Ingen viste kampen mellem Danmark og Tyskland, så det blev kampen mellem Portugal og Holland vi fik set. Så kunne vi følge resultaterne fra kampen mellem Danmark og Tyskland, efterhånden som de blev vist på skærmen. Ikke opløftende: 2-1 til Tyskland. Vi fik dog en fin middag.

I dag tog vi os sammen til vaske-dæk-projektet. Ved hjælp af to nyindkøbte, meget stive børster vand og boat rubbing, gik vi i gang fra den ene ende. Det var det riflede mønster på dækket, der krævede de fleste kræfter, selv om også de blanke sider hev søm ud (her dog uden børster men kun med klude). Vi fik rengjort et godt stykke i dag, og det fine ved det er at det kan ses! De blanke sider fik senere på dagen custom polish. Vi har planlagt, at de skal have to gange polish og to gange voks. Herefter inviterede vi Jeff og Lelia til champagne. Den flaske havde vi talt om mange gange, de varme eftermiddage i Sahara.

Mandag 18. juni 2012

Inden vi nåede at tænke os om i morges, kastede vi os ud i polerprojektet, og også i dag kom vi et godt stykke videre, og stadigvæk er det en fornøjelse, at vi kan se hvor vi har været. Faktisk bliver det ret flot. Vi er dog nød til at spule dækket hver dag, for ikke alene falder der en del sand fra Sahara, der er også en del byggeprojekter her i omegnen, og det skal væk inden det sætter sig fast. Samtidig med polerprojektet fik jeg vasket. Ikke at det er et

stort projekt, men tørretumbleren her virker ikke, så det skal op og hænge. Det tørrer jo heldigvis hurtigt, her i de varme lande.

Vi gik os en tur om eftermiddagen, for at udforske det lokale supermarked. Det har faktisk et meget stort udvalg, så vi kommer ikke til at savne noget. Vi har fundet en af de lokale bagere, han bor lige inden for den nærmeste port til medinaen i Sale. Dejligt friskbagt brød hele dagen, nogle gange skal vi vente et par minutter til det bliver færdigt. 80 øre for et frokostbrød, der rækker til os begge.

Færgefarten fra Sale til Rabat

Tirsdag 19. juni 2012

Så blev vi færdige med den sidste del af dækprojektet, altså den del der bestod i at skrubbe med rubbing. Puh ha. Nu udestår der så "bare" polish og voks.

Havnen her i Rabat er helt opdateret og moderne, og det skal nok blive flot en gang. De boliger der bygges rundt om havnen er designet af Foster + Partners, så der er ikke noget galt med ambitionsniveauet. Men det er altså smuttet det med personalelokaler. Rengøringspersonalet, politiet, tolderne og marinaens personale, har ingen steder at holde til i deres pauser og ingen steder at tilberede den myntete, der er en væsentlig del af alt socialt samvær her i landet. Men der er et stik inde på herrernes baderum og toiletter. Der bliver så teen forberedt, mændene holder så til der i deres pause og kvinderne indtager deres te og holder deres pauser på dametoilettet. Man føler man trænger sig lidt på, når man skal benytte faciliteterne. Ikke at de siger noget, tvært i mod, jeg føler mig meget velkommen, og bliver nærmest betragtet som en del af holdet nu. I rummet hvor vaskemaskinen står, er der også nogen der holder til, det ser ud som der er en eller to der sover der. Det betyder

bare, at der ofte er opsyn med vasken og at maskinen bliver tømt, hvis jeg ikke når derover i det øjeblik den stopper.

Efter det store dæk-projekt, synes vi det var på tide at se nærmere på Rabat. Vi gik langs floden ud mod munden på nordsiden af floden. Ved en mole kunne man blive roet over til Rabat, og således blive sat af lige ved Kasbahen (den befæstede bydel). Den er forskellig fra de øvrige kasbaher vi har set. Dels er den pænt vedligeholdt og dels er den hvid og blå, ret flot. Vi gik gennem medinaen og heller ikke her oplevede vi ikke de handlende som særlig pågående. Ret afslappende at nusse rundt her. Vi fik noget frokost og tog tilbage til Sale med en light-rail (spurvogn).

Onsdag 20. juni 2012

Der blev poleret om formiddagen og så tog vi til Rabat igen. Sten havde haft problemer med at sætte penge på sit marokkanske telefonkort, så vi måtte have fat i TeleMaroc. Vi fik fat i dem og det kom der ikke noget ud af umiddelbart. Vi har betalt for noget taletid vi ikke har fået, så damen på kontoret udfyldte en klage og så måtte vi vente i 48 timer på svar?? da Sten havde fået det svar fra damen ved skranken var han rystet, han kunne faktisk ikke sige noget. Da det absurde gik op for os, trak vi på skuldrene og gik, så må vi se hvad der sker.

Vi var inviteret på drinks og snacks hos hos Jeff og Lelia. Det viste sig at det blev til middag: paella med kylling og pandekager med jams, meget lækkert og hyggeligt selskab, men efterhånden kender vi jo også hinanden ret godt.

Torsdag 21. juni 2012

Endnu en vaskedag og Sten havde besluttet sig for at skrive på endnu et kapitel til sin bog (det første blev skrevet på Azorerne, det andet i Sevilla), så det blev til endnu en dag på kontoret. Jeg har købt kohl (lokal øjn make-up), den lokale udgave, den der er pulver, som skal ned i en lille beholder, som så skal påføres med en pind. Beholderen har jeg også anskaffet. Under en af mine morgenseancer oppe baderummet, havde jeg spurgt pigerne der, om de ville vise mig, hvordan man gør. Det var i dag! Det sorte pulver sviner, over hele mit hoved, over det meste af baderummet og en smule om mine øjne. Pigerne lå flade af grin: at én voksen kone ikke kunne finde ud af det. Jeg

lærte princippet, og deres rengøring blev lidt mere omfattende end normalt, men sjovt var det.

Fredag 22. juni 2012

Tilbage til TeleMaroc. Damen var sød, Sten blev vist ind til en anden dame der vidste hvad hun talte om, så alle problemer blev løst og alt er fryd og gammen. Som en ekstra bonus fik Sten så forklaret, hvordan vi kom på internettet med vores marokkanske SIM kort; og det virker.. og det er billigt: en hel uges frit internet for €5. Vi gik hjem fra byen, forbi Muhammed den V-mausoleet og Hassan den II-tårnet, som er en minaret fra en moske, der aldrig er blevet færdig, men som ligger ret imponerende med udsigt over floden.

Lørdag 23. juni 2012

St. Hans aften, det bruger man ikke her! Så vi havde en stille og rolig dag, hvor vi fik gjort nogle indkøb. Jeg fik lånt en bog på det elektroniske bibliotek, så jeg havde en tilbagelænet eftermiddag.

Søndag 24. juni 2012

Der var dømt søndag. Vi fik pudset vinduerne på båden, hvor en alvorlig blanding af kalk, salt og voks her groet fast, vi fik næsten has på det. De skal have en tur til i den nærmeste fremtid. Om aftenen gik vi op for at se kvartfinalen i fodbold mellem Italien og England. Fin kamp, men underligt at sidde en hel kamp, forlænget spilletid og straffesparkskonkurrence, uden én øl. Velkommen til Marokko.

Mandag 25. juni 2012.

Sten blev klippet, - af mig! Jeg ved ikke om man kan sige andet om det, end at det var billigt! Jeg brugte hans langhårsklipper, og det tog ikke særlig lang tid, og det ser ikke for primitivt ud. Sten vil prøve at gøre sig færdigt med sit kapitel, for vi vil se at komme nordpå i slutningen af denne uge.

Tirsdag 26. juni 2012

Det er alle tiders med de danske bibliotekers e-bøger! Jeg er nu i gang med den anden af Robert Wilsons bøger om Inspector Falcon i Sevilla. Det kommer jeg til at blive glad for det med e-bøger.

Onsdag 27. juni 2012

Fodbold Spanien- Portugal var på aftenens program. Også det var en lang affære der skulle afgøres på straffespark. Lelia havde svært ved at se Portugals Ronaldo tabe, men det blev altså en sejr til Spanien. Spændende om de skal møde Tyskland eller Italien i finalen. Kampen mellem Tyskland og Italien får vi ikke set, for der er vi på havet et sted ud for Nordafrikas kyst. Men finalen er vi forhåbentlig klar til når vi kommer til Smir.

Chefchaouan som vi besøgte på en dagtur fra Smir, alle væggene i medinaen er malet i lys blå og hvidt

Torsdag 28. juni 2012

Vi gjorde klar til at lette fortøjningerne klokken 11. det kom også til at passe, men det var da også lige til, for vi manglede et eller to papirer. Vi kunne ikke finde dem, og tolderne mente, at vi skulle have dem. Nå, men det lykkedes, men det var da også kun fordi Sten er det mest tålmodige menneske, der findes i Marokko (var der nogen der fik noget galt i halsen?). Først skulle der drikkes myntethe, hvorefter der skulle udfyldes et dokument, der fastslog at papirerne var væk (og at de producerede fotokopier var ok som erstatning), og til det dokument, skulle Sten bla. opgive sine forældres navne og fødesteder! Så skulle der stempelmærke på (= €2); det skulle købes på et kontor inde i medinaen i Sale. Det var der så en af marineroene der hentede, og alle var søde og rare og hjælpsomme, så egentlig var det bare en oplevelse af de sjove... bagefter. Vi lettede fortøjningerne og sejlede over og fyldte diesel på, inden vi sejlede til afsejlingspontonen, hvor vi skulle have afsejlingspapirene og gennemsnuses af en sort retriever. Den kunne sagtens komme ned i båden. Den schæferhund, der skulle snuse os, da

vi kom, måtte nøjes med en runde på dækket, den kunne ikke gå ned af trapper. Vi kom ud af havnen klokken kvart i tolv og som ved indturen blev vi guidede af en af havnens RIB's). Så var det bare ud over havet. Målet er Smir på den Marokkos Midelhavskyst: 160 sømil.

Der var ikke meget vind, men nok til at vi kunne holde en bidevind på kursen, og ved hjælp fra motoren holdt vi en pæn fart. Ved tretiden så vi nogle dejlige delfiner, en ordentlig flok som vi snakkede med. Vi holdt vores vagtskifter som vi gør både på kortere og lidt længere stræk, nemlig én time af gangen til hver. Og sådan gik det så natten igennem. Ved midnat var positionen: N 35° 07,0' W 6° 23,1'

Fredag 29. juni 2012

Ja, sådan gik det natten i gennem. Og hvor bliver man så glad, når det bliver lyst, så er det lettere at komme sig efter en times søvn. Så Sten var sød, så jeg fik et par timers søvn i træk her til formiddag.

Så, jeg var næsten frisk da vi rundede Cabo Esportel klokken ni og vi sejlede mod øst ind mellem Herkules søjler (i antikken var dette enden på den kendte verden) og var så i Middelhavet! Vi har lige ud for Ceuta, da vinden tog til. Vi var heldige, for vi gik for forsejlet alene, vinden var lige agten ind og det gik stille og roligt for ca 7 m/s, men i løbet af 10 minutter tog vinden til til 19 m/s. Tju hej, hvor det gik, vi fik rullet genuaen ind til den var på størrelse med et viskestykke, og det gik frem over havet. Efter en lille times tid faldt vinden og vi tog os sammen og satte storsejlet igen..... kun for at skulle tage det ned, da vi rundede ved Ceuta, for vi fik en byge mere! En rigtig go' gammeldaws anlægsbyge (men denne gang dog kun 13-14 m/s)! Vi sejlede ind i Smir Marina og lagde os til ved havnekontoret. Så gik vi i gang med anløbsritualerne: skrive papirer til marinaen, havnemyndighederne, politiet og tolderne. Det startede fint, men så kom der en megastor (100 til 120 fod) motorbåd ind. Den kunne lige knibe sig ind bag os, men en fransk båd blev sendt ud på en rundtur i bassinet, mens den lagde til, hvilket den gjorde nydeligt i den byger stadig blæste. Vi fik udfyldt papirerne og fik anvist en plads i den bageste del af havnen. Dvs. ikke lige op ad havnepromenaden, men ude i nærheden af værftet, hvor pladsen havde en smule klondike- agtig karakter. Det passede

os fint. Især hvis vi skal blive her i en længere periode. Klokken var blevet seks, inden vi var færdig med at pakke båden sammen og få spulet den grundigt, der var kommet en del saltvand ind over den i de sidste to byer. Vi ventede ikke længe med at lave den gang spagetti, vi havde lovet os selv og fik også åbnet en flaske rødvin.

Lørdag 30. juni 2012

Vi kan lige så godt indrømme det, efter sådan 29 timer på havet, så trænger vi til en rekonvalescensdag. Så der skete ikke meget i dag. Vi fandt toiletterne, brusebadene, et lille supermarked, tour-operator osv. osv.

Supermarkedet havde ikke et stort udvalg i fødevarer, men vi havde ikke luft til at tage til byen og handle, så vi må klare os med sandwich og med at jeg laver mad, så må vi til byen på mandag.

Vi fik bestilt billetter til turen hjem i august. Oprindeligt var det vores plan at sejle til Melilla og lade båden ligge der, mens vi var hjemme. Heldigvis skrev Sten i forvejen for at sikre, at vi kunne få plads, men i august er der stor sejlerfestival der, så der tages ikke mod reservationer. Så planen er blevet, at vi puster ud her, tager os god til til at se det nordlige Marokko og herefter sejler så til La Linia, hvor vi lader båden ligge mens vi tage hjem. Vi flyver fra Mallaga den 25. juli og tager herved igen den 2. september.

Søndag 1. juli 2012

Det blev også til en stille søndag. Jeg blev færdig med den anden bog i Wilsons Sevilla kvartet, og lånte straks den tredje bog. Smir Marinas officielle navn er Marina Marabella Maroc. Og det er ikke bare en Marina, der bliver drevet af Spaniere, det er en ferieby, faktisk en hel 'gated community'. Lidt syrealistisk, for det virker meget internationalt, men med flest marokkanere, men også et islæt af franskmænd og spaniere. Om aftenen EM finale som vi så sammen med en amerikaner (Tom fra Getaway), der kom ind i forgårs. En virkelig seværdig kamp som fik den rigtige vinder, det spanske hold var skæmmende godt. Når det nu bliver hverdag i morgen, vil vi undersøge mulighederne for at komme til Tétuan og Chefchaouan. Det skal klares på endagsture. Senere skal vi ha fat i en bus så vi kan komme

til Fez og Meknes, hvor vi regner med at møde Jeff og Lelia omkring den 12.

Mandag 2. juli 2012

Indkøbsmulighederne her i Smir er begrænsede til et lille supermarked, der ligger lige uden for feriebyen Smir et 'gated community' der også omfatter marinaen. Vi kan få brød, lidt konserves og lignende, men man skal til M'diq, der ligger 10-12 kilometer herfra for at få rigtige forsyninger f.eks fersk kød.. Vi tog en taxa hvor chaufføren ventede, mens vi handlede og så på byen, og kørte os hjem. M'diq er en ferieby, som ligger midt i ferielandet, over 90 %, af de der holder ferie her, er Marokkanere, og der er mange lige nu. Strandene langs denne kyst er lange, hvide og meget indbydende (lyder det som jeg er betalt af det lokale turistbureau?). På vej tilbage snakkede vi med chaufføren om mulighederne for at se Tetuan og Chefchaouen (jeg elsker stavekontrol, her foreslog den: chefposten). Han sagde at Chefchaouen var et must, det er den smukkeste by i Marokko, og han gav os et tilbud, som vi ikke sagde noget til, og da han selv kom tilbage til det, var prisen sat ned til 70 € for en heldagstur med en omvej gennem Rifbjergene på vejen ud. Vi tog imod tilbudet og aftalte, at vi skulle køre torsdag klokken ni om morgenen.

Tirsdag 3. juli 2012

Arbejdsdag for Sten, han er i krise nu, men det er hans første, så vi tager det roligt. Jeg fortsætter mine studier af det kriminelle miljø i Robert Wilsons kriminalromaner, hvor handlingen netop er ved at sprede sig fra Sevilla til Marokko.

Onsdag 4. juli 2012

Vi startede dagen med lidt husligt arbejde: båden blev vasket og der blev støvsuget, og så var det eller tilbage på 'kontoret'. Jeg fik lånt den sidste bog i Sevilla serien, og glæder mig til at fortsætte. Sten har fået fingrene i en elektronisk udgave af Hornblower serien, og er blevet så glad for at læse på sin tablet. Det havde han aldrig troet, men det fungerer.

Torsdag 5. juli 2012

Vi blev hentet som aftalt af Nassar klokken ni. Vi kørte sydpå langs havet og kom over de nordligste af Rifbjergene. Det var en flot tur,

men lige så snart vi forlod kysten med stranden og fiskelejerne, tyndede det hurtigt ud i bebyggelsen. Nassar, fortalte begejstret om byerne, hvor mange der boede og hvad de levede af. Der er ingen tvivl om, at der tjenes penge på at handle med kif (marihuana). Man må ryge det i bjergene, men man må ikke dyrke det og ikke transportere det på vejene.. øhhh? Der findes Cofee shops lige som i Holland, og der er ingen tvivl om at noget af turismen i området skyldes den lette adgang til Kif. (Fakta: der går et ton marihuana til et kg. hash) . På vejen stoppede Nassar bilen og spurgte om vi havde noget imod at vi tog en pige, der stod i vejsiden med et lille barn, op. Hun havde et barn på armen og papirer fra sygehuset i hånden. Hendes lille dreng på seks måneder var syg og hun skulle på hospitalet. Vi havde selvfølgelig ikke noget i mod det, og vi tog hende op. Vi så hun viste Nassar, hvor mange penge hun havde (4 dirham, ca 2,60 kr) til at betale ham med, men han rystede afværgende på hovedet. Hun var på vej til hospitalet i en nærliggende by som vi alligevel skulle passere med sit syge barn. Vi fandt ud af at lægebehandlingen var gratis, men at medicin skulle hun selv betale. Vi fik også at vide at hun havde 3 børn og at hendes mand i den forløbne måned havde tjent 1300 dirham (ca 130€) og nok er her billigt hernede men det 130€ kommer man altså ikke langt med, med en familie. Så da vi satte hende gav vi hende diskret 20 dirham, og opdagede at Nassar også gav hende penge (han er i det hele taget en rar mand).

Markedsdag i Chefchaouen

Vi var i Chefchaouen ved middagstid, og Nassar havde arrangeret en guide til at vise os rundt. Det havde vi nok ikke gjort selv, men det var en

fin investering, når vi ikke skulle være der længere. Vi fik et meget fint indtryk af byen, hvor de handlende ikke er spor aggressive. Byen er malet i lyse blå farver og hvidt, enkelte steder er det lyse blå erstattet af lyse grønne farver. Chefchaouen en tilbagelænet landsby, med afslappede mennesker, en dejlig atmosfære, og fantastisk lokalt håndværk. Det blev en lidt dyr tur: vi forelskede os i et berbertæppe.... som vi kom til at købe! Det ligger nu på hynden i vores båd og hygger. Selve handelsprocessen var fantastisk men det kan Sten bedre fortælle om ved en passende lejlighed.

Turen tilbage gik ad motorvejen og tog ikke meget mere end en halvanden time. På vej hjem stoppede vi, og handlede i et supermarked. Da vi stod ved kassen stod der to kvinder bag mig, klædt traditionelt med kaftan og tørklæde og talte marokkansk. Jeg skubbede vores varer sammen, og sagde til dem på fransk, at de godt kunne begynde at lægge deres varer op: Tak, sagde de, vi er også danske! Ups, det er ikke mange danske vi har mødt på vores tur. De var på ferie her og boede på Frederiksberg. Verden er altså lille. Da vi kom tilbage talte vi om at vi skulle have taget tre dage i Chefchaouen, og benyttet lejligheden til at vandre i Rifbjergene. Næste gang!

Fredag 6. juli 2012

Om formiddagen kogte vi blommesyltetøj af blommer vi købte i går hos en sælger i vejkanten. Dersværre havde vi ikke noget pektin så det er vist blevet noget sjask. Nu må vi se om vi kan finde noget og så lave et opkog ved lejlighed. Sten skrev og kom over sin krise. Amerikanerne Emely, Joycelin og Jack (fra Windleblo) som vi besøgte forleden aften, kom tilbage fra deres tur til Chefchaouen, så vi inviterede dem på øl her til aften.

Lørdag 7. - mandag 9. juli 2012

Emely og Joycelin strikker, og de strikker sokker på to rundpinde, begge sokkerne på en gang. Det skulle prøves, så jeg foranstaltede straks et eksperiment. Det er ret sjovt, jeg skal nok lære det. Der går nok noget tid, før jeg kan gøre det lige så hurtigt som på fire pinde, men tanken om at sokkerne er færdige samtidig tiltaler mig. Jeg drages skiftevis mod mit strikkesæt og den sidste bog i Sevillakvartetten. Stens

skrivearbejde går fremad, han satser på at blive færdig inden vi tager til Fez på Tirsdag.

Tirsdag 10. juli 2012

Nassar hentede os klokken ni, så vi kunne være i god tid til den bus vi regnede med skulle køre fra Tetuan til Fez, der kørte ved elleve tiden. Nassar sagde, at der nok var udsolgt fordi det var ferie, men som de optimister vi er fortsatte vi, men vi kunne se, at Nassar allerede overvejede alternative planer. Rigtig nok! Der var udsolgt til bussen, men i stedet for at vente på den næste fandt Nassar kontoret, hvor de solgte togbiletter. Vi købte en billet fra Tanger til Fez til et tog ved et tiden. Så fik vi oven i købet en dejlig tur over bjergene til Tanger. Undervejs stoppede vi og fik en kop myntete, et sted, hvor handelsruterne havde mødtes tidligere. Togturen til Fez er der ikke meget at skrive om, men det er der til gengæld om vores ankomst til Fez. Men da vi stod af toget købte vi først busbiletter til vores hjemtur, så var det på plads. Så: Alle siger at man skal være forsigtig for man farer så let vild i medinaen. Vi for vild inden vi kom til medinaen, vi kunne faktisk ikke finde medinaen. Det vi i første omgang troede var medinaen, viste sig senere var mellaen, det jødiske kvarter. Og vi ville jo ikke gå ud af porten, der var i muren. Nå, senere viste det sig, at det var det vi skulle have gjort, og omsider vi fandt selv frem til Medinaen ved Plads Boujeloud. Der fandt vi en hjælpsom marokkaner som spurgte os om vi skulle finde et hotel. Han viste os lige rundt om hjørnet og ringede på et sted, hvor der kun var en dør i en lan mur. På en diminutiv kakkelfluse i væggen stod der noget om indkvartering hos en familie. Vi fik vist værelset. Dobbeltværelse med bag og klimaanlæg 300 dirham (170 kr.) for os begge.

Vi kom i snak med en amerikansk pige Mary. Hun boede hos familien, havde boet der et stykke tid og var kommet i Marokko gennem flere år. Hun er antropolog og er ved at skrive sin ph.d. Det var sjovt at komme til at tale med hende. Vi spurgte hende, hvor vi skulle gå hen og spise, hun beskrev et sted: Tami. Vi inviterede hende med ud og spise, så risikerede vi heller ikke at fare vild på

vejen. Vi fik dejlig mad, tahine og jeg er sikker på at vi kommer tilbage for at spise her.

Onsdag 11. juli 2012

Vi vovede os ind i souken og fandt et sted, hvor vi fik morgenkaffe og pandekage med hhv. flødeost og honning. Her er fest, farver, dufte, lugte og masser af mennesker. Her i Fez er motoriseret transport forbudt i Souken, så det er æsler og muldyr, der transporterer gods og varer frem og tilbage.

Garvernes souk i Fez

Vi gik rundt og sugede indtryk til os, og håbede at vores veje ville finde forbi et af garverierne. Vores vej kom ikke lige forbi, men der var selvfølgelig en masse venlige unge mennesker, der ville vise vej. De er pågående her, men slet ikke som i Marrakech. Vi fandt et garveri, og kom op på taget, hvor der var udsigt over garvergruberne. De gruber hvor de farver de enkelte skind. Dette garveri er et kollektiv der omfatter 120 familier. Selve arbejdet med skindet er ikke ufarligt, de siger der kun bruges naturfarver, men det er kun en begrænset periode man kan arbejde der, inden man får hudskader på arme og ben. Inden middagsheden slog til og vi skulle til vores værelse under klimaanlægget, spiste vi hos Tami. Vi fik juice først, den hentede han på en Café skråt overfor. Tami' er egentlig bare et hul i muren med fire til otte borde. Hvilke borde der er hans og hvor grænsen til naborestauranten er, er ikke til at se for der er et samarbejde med nabocafeen, og alt ser ud til at foregå i fred og fordragelighed.

Sidst på eftermiddagen vovede vi os ind i

souken igen. Denne gang holdt vi os ikke til hovedgaderne, men tog afstikkere til de små fondouks, som er en slags baggårde hvor der ligger forretninger, men også værksteder. En af dem vi faldt ind i havde et læderværksted, hvor de ud over at sy marokkopuder også syede babusch, de typiske marokkanske tøfler, som alle går med i forskellige udformninger og med forskellige udsmykninger. Vi snakkede selvfølgelig længe med dem, afslog myntete, og fortalte at vi havde været i landet i to måneder. Da vi besluttede os for at købe et par, og spurgte til prisen, så gav han os den rigtige pris. Han havde gennemskuet, at her opnåede han intet ved at skyde over målet, ud over at spille sin egen tid.

I ramadanen bryder man fasten hver dag med en mundfuld af dette slik. Det består af masser af nøder og honning

Torsdag 12. juli 2012

Vi indtog som sædvanlig vores morgenmad i medinaen lige indenfor Bab Boujeloud. Der lagde vi mærke til endnu et eksempel på samarbejdet mellem de handlende og spisestederne. Da vi havde bestilt vores kaffe, gik tjeneren over hos pandekagemanden skråt overfor og bestilte vores pandekager. Smart! Vi havde overvejet, om vi skulle have fat i en professionel guide, for at være sikker på at vi fik set de rigtige sights, vi havde haft svært ved at lokalisere turiststederne i går, men vi gav os selv en chance til. I dag lykkedes det så. Vi havde en plan, vi skulle købe krydderier, finde koranskolen, Kairaouine-moskéen og gravstedet for Mulai Idriss den anden. Først fandt vi koranskolen: Medersa Bou Inania. Der er virkelig et besøg værd med udskringerne i mørkt cedertræ, mosaikmønstre af

glaserede fliser og stuk i loftet. Der står i en af vores guides, at hvis man kun skal besøge en ting i Marokko så skal det være den.

Jeg synes nu, der er meget mere at gå efter. Vi slentrede rundt i medinaen, som vi trods alt var ved at få et lidt bedre overblik over og faldt ind hos en herborist dvs. en slags traditionel Matas og kiggede os omkring. Inden vi havde fået talt om tahinekrydderierne, fik vi serveret myntete, for vi var et godt tegn, de første gæster i butikken i dag. Hvor gode kunder vi var ved jeg ikke lige, for vi købte det vi havde aftalt tahineblanding og safran. Da vi gik, blev vi inviteret igen og næste gang skulle vi da også ryge kif (marihuana) mente 'apotekeren'. Solen var nu så højt på himlen, at vores kølige værelse kaldte. I dag gik vi ikke til Tami, men faldt ind på et lidt fancy sted med hvide duge, vi fik fin mad og kunne have fået øl til, men vi afstod! Om eftermiddagen havde vi ingen problem med at finde Kairaouine-moskéen. Den blev oprindeligt grundlagt af flygtninge, der kom fra Kairaouin i Tunesien i 800 tallet. Sjovt at tænke på at jeg var i Kairaouin på hovedfagsekskursion i begyndelsen af 70'erne. Moskeen er svær at finde, men finder man en af de åbne porte kan man få et kig ind. Der er stor. Den var indtil Hassan den II byggede moskeen i Casablanca Marokkos største, med plads til 20.000 bedende i de 16 skibe. Det ville have været dejligt at kunne se den. Gravstedet for Mulai Idriss den anden ligger tæt på moskeen, men der er lige nogle souks der skal forceres og det at holde orienteringen er sin sag. Det lykkedes dog også at finde den. Desværre endnu et af de steder, hvor ikke-muslimer er forment adgang. Vi fik dog et glimt ind og så noget meget smukt kakkelarbejde. Mulai Idriss den anden betragtes som Fez grundlægger og som en meget hellig mand, som de små drenge bringes til inden de skal omskæres. Marokkanere valfarter også hertil fra hele landet.

Som sagt vi slentrede rundt og blev modigere og modigere til at kigge ind i fondoukerne. På vej ud af en stoppede vi for at se på nogle tæpper, mest for at

sammenligne med det vi havde købt i Chefchauan. Tæppehandleren var der med det samme og ville vise os sine tæpper. Da vi forklarede at vi havde været her i to måneder, så gik det overt til nærmest at være en undervisningstime i, hvilke tæpper kommer hvorfra og hvilke tæpper der er gamle og hvilke der er nye. Meget instruktivt. Jeg så på nogle tasker, han også havde i forretningen. Han rev den ud af hånden på mig og sagde, det var noget skidt, nu skulle han vise os et sted hvor man kunne købe ordentlige lædervarer. Så viste han os over i den fondouk, hvor vi havde købt babouch i går. De genkendte os, vi blev budt velkommen og blev budt på myntete.

Hos materialisten i Fez

Fredag 13. juli 2012

Fredag er en stille dag i Fez, det passede os fint, for der var dømt museumsdag. Vi startede på Bathamuseet. Der opbevares husgeråd, keramik med mere fra sammenfaldne huse i medinaen. En kortlægning af medinaens bevaringsværdige bygninger viser at mere end 10.000 er ved at forfalde, og her prøver man at redde, hvad reddes kan. Museet ligger rundt om et stort haveanlæg anlagt efter Andalusisk forbillede, med dybe bede, og beplantet med cedertræer, palmer, egetræer og roser. Skyggefulde steder er i høj kurs i det her klima. Jeg havde været så begejstret for farvernes souk i Marrakech at jeg også gerne ville se den her i Fez. På vej derned gik det op for mig, at det blev der nok ikke rigtig noget ud af, for alle forretningerne, eller næsten alle var lukket. Der var helt stille! I Fez holder man åbenbart fredagen hellig. Det var så ok, vi gik tilbage og fik en sandwich undervejs og faldt

omkring-kul i middagsheden. Vi var gået forbi museet for træarbejder flere gange, men havde været på vej andre steder hen, men i dag blev det så. Det var faktisk et ret fint museum, med eksempler på forskelligt husgeråd udskåret i forskellige træsorter, ligesom der var eksempler på det utroligt flotte udskæringsarbejde der udføres her. Vi spiste vores sidste måltid i Fez hos Tami og tog en tårevædet afsked med ham.

Lørdag 14. juli 2012

I nat var vi desværre begge to vågne med dårlig mave. Da vækkeuret ringede havde ingen af os lyst til at forlade sengen, for at køre i bus over bjerge i fire timer. Gåturen op til stationen kunne jeg slet ikke overskue. Vi aftalte, at hvis vi kunne finde en taxa så tog vi den til stationen, og så ville vi se om vi kunne få en plads i toget på 1.kl. (pga de forhåbentlig fungerende toiletter der). Begge dele lykkedes, og vi var glade da vi sad i toget. Desværre skulle vi skifte, og efter skiftet var der ikke så god plads, men vi kom dog til at sidde ned. Vi havde fået omdirigeret Nassar fra Tetouan til Tanger, hvor han ventede. På det tidspunkt var vi flade, og turen fra Tanger til Smir var lang, det følte i hvert tilfælde sådan. Da vi kom frem til Troldand tog rygsækkene af og lagde os på hynderne og faldt om. Vi havde nogle vindruer og ferskner vi spiste inden vi gik på køjen.

Søndag 15. juli - torsdag 19. juli 2012

Dagene efter turen hjem fra Fez flyder helt sammen, vi må virkelig ha' trådt kaliffen over tærne. Vi havde det dårligt begge to, og vi skulle tvinge os selv til at spise og drikke. I starten tog vi det roligt: sådan noget plejer jo at være overstået på et eller to dage. Det var det ikke! Og vi havde ondt og vi klynkede, det var et ynkeligt. Det blev hurtigt klart, at vi ikke kunne bære Ceuta med vores besøg. Det blev direkte til La Linia. Torsdag så oprindeligt ud til at være den dag, vi skulle af sted. På det tidspunkt havde Sten det lidt bedre, men jeg klynkede stadigvæk, så det blev ikke torsdag. Sten fik gjort klart skib i løbet af torsdagen, og hvis han tilstand i øvrigt ikke forværredes, så ville vi sejle fredag.

Fredag 20. juli 2012

Vi kom af sted. Vi tog fra Smir klokken ni. Og det var kun på grund af Stens stædighed og viljefasthed, for han var ikke rask. Det var jeg slet ikke. Det eneste jeg fik besked på var, at hvis jeg sagde ja til noget, så skulle jeg gøre det ellers vile han hellere have jeg på forhånd sagde fra. Jeg sagde ikke ja til ret meget. Det meste af turen sov jeg. Afsejlingsproceduren gik hurtigt. Vinden var skiftende 0-1 m/s så det gik for maskine nordpå. Ved 11-tiden var vinden i nordvest 7-8 m/s og senere tiltog den mere, faktisk til 10-12 m/s. Nu vil læseren nok undre sig over, at jeg, der lå på hynden og klynkede, kan beskrive vejr-situationen. Logbogen er svaret. I den har Sten også skrevet, at jeg var syg, nok for at forklare at han ikke satte sejl. Søen var ikke ubehagelig og vi gjorde fin fart, men jeg tror det havde en fin tur for sejl. Hvor Sten fandt kræfterne aner jeg ikke. Vi var der allerede klokken halv tre. Jeg fik at vide, hvor der var en læge, for nu syns jeg ikke det var sjovt mere. Sten gik heldigvis med mig. Sød læge, fin behandling, ”ja, det er jo en sygdom der flourer om sommeren, fortsæt med at gøre, hvad du har gjort så bliver du rask”. Puh ha så overlever jeg. Da vi kom tilbage fra båden faldt Sten om, og var uden for rækkevidde i et stykke tid. Jeg er glad for at vi kom til La Linia, for så var vi lidt tættere på Malaga, hvor vi skal flyve hjem fra den 25. juli.

I skole i Fez, Vi terpede alfabetet og tallene

Lørdag 21. juli 2012

I langsomt tempo fik vi lavet nogle ting. Jeg

holdt vaskedag, Sten spulede dæk og handlede. Han købte fiskesuppe og en halv flaske cava. Jeg har aldrig nogensinde smagt så dejlig en fiskesuppe i mit liv.

Søndag 22. juli 2012

Så er der dømt kontordag. Vi har en del billeder og tekst der skal gøres færdige inden vi tager hjem, og det skal være i dag. Vejret er varmt 30 grader og solrigt, så begge vores små ventilatorer kører. Den ene sigter på opladerne til Computerne, for de er blevet meget varme. Vi lukkede kontoret over middag for at finde busstationen og købe busbilletter til Malaga. Vi fik købt billetterne og kiggede (meget) lidt på La Linia. Der sker ikke meget i La Linea i dag. Vi fandt dog et sted på gågaden hvor vi fik en gang risotto med hhv. øl og manzanilla. Vidunderligt. Vi føler os næsten hjemme i Spanien, men det er nok mere et udtryk for at Marokko kulturelt er meget længere væk, end afstanden fra Gibraltar til Tanger.

Mandag 23. juli 2012

Kontoret er åbent igen i dag, men det er ok. Det er lidt køligere i dag og det har vi det også fint med.

I morgen ska vi bare pakke og rydde lidt op. Her ligner jeg ved ikke hvad, efter vi har været ude af cirkulation så længe, men hva' det sker der jo ikke noget ved, det vil være her når vi kommer tilbag i begyndelsen af september. Vi tager hjem i overmorgen og vi har busbilletten herfra til Malaga og flybilletten derfra klokken otte om aftenen. Vi er sent hjemme. Men det bliver rart at komme hjem. Solen skinner også i dag men det er lidt køligere og det er et flot syn at kunne se over på Gibraltar, mens jeg slutter forsommerens skriverier... men vi kommer frygteligt tilbage til september

Rie's dagbog:

fra La Linea til Barcelona
(september-oktober 2012)

Søndag den 2. september 2012

Flyveren landede i Malaga helt efter planen klokken halv otte. Lige som sidste eftersommer er Kirsten (Danø) med os. Det skal nok blive hyggeligt. På forhånd havde vi undersøgt bus og togforbindelserne herfra og til La Linia og fundet ud af, at de ikke var de bedste sent på aftenen. Vi havde derfor bestilt en taxa på forhånd, og chaufføren stod i lufthavnen og ventede på os. Halvanden time senere var vi i La Linia. Derhjemme havde vi læst om de skovbrande, der har hærget omkring Malaga, og vi kørte gennem store områder, der var brændt af. Det havde også sat sig spor i La Linia. Troldand var dækket af et pænt lag støv, som vi fik at vide, var faldet de sidste to dage; det var aske fra skovbrandene. Vi var lidt spændt på om rengøringen af det skulle blive lige så stort et projekt, som det vi havde haft i Rabat. Det må vi se på i morgen. Vi fik hurtigt gjort Kirstens værelse klart og så gik vi op til La Linia og fik tapas og et enkelt glas rødvin. Dejligt at være tilbage i Spanien igen!

Mandag den 3. september 2012

Der var ikke meget mad om bord. Heldigvis var der åbnet en lille café på kajen, så vi kunne starte dagen med få os en kop kaffe med ristet brød til, og så var vi jo lidt i gang. Så gik Sten og Kirsten i gang med kost og spand på dækket, og jeg gik i gang med at rydde lidt op under dæk. På grund af den omgang med "Kaliffens Hævn" som Sten og jeg led af, inden vi tog hjem i juli, var der ret rodet om bord. Det fik vi gjort noget ved. Sten og Kirsten gik op og handlede i det lokale Mercadonia supermarked, så vi fik forsyninger om bord, og nu kan vi klare os et par dage. Hen under eftermiddagen lignede Troldand et skib igen, og vi gik os en tur for at se på bademulighederne langs kysten. Kirsten er et badedyr, så hun er meget interesseret i bademulighederne. Umiddelbart så vejrudsigterne ud til at vi skulle blive her et par dage; Levanten blæser kraftigt fra øst. Vi vil nemlig gerne have rimelig vind når vi skal sejle rundt om klippen. Vi fik en tekstbesked fra Ulf og Sara, som vi havde lært at kende i Sevilla. Ulf er svensk og er

gift med Sara, der er fra Sevilla. De har en båd der er hjemmehørende i Sevilla, men som de er på sommertur i nu. De ligger nu i Marabella og vil sejle til Sotogrande i morgen. Inden vi lagde os til at sove, så vi på vejrudsigten igen og på afstanden til Sotogrande.

Dejligt at være på havet igen, Costa del sol

Tirsdag den 4. september 2012

Der er bare 11 nm til Sotogrande. Vinden skulle tage til i løbet af dagen, så vi rubbede neglene og kom af sted kvarter i ti, med kurs mod Sotogrande. Vores log havde svært ved at komme i gang, strømmen var i mod os og vinden kørte rundt om klippen, så det ville noget. Ikke at det var svært, men lidt træls. I starten var det kryds, men da vi kom rundt om Gibraltar fik vi så slæk på skøderne; men så kom fiskenetene. Fra ret små fiskebåde sættes der kilometer lange flydenet. De er markeret med bøjer, men de er lidt svære at få øje på, for de er ikke så store. Første net gjorde fiskerne os opmærksom på, og så havde vi set systemet, så de næste to kunne vi klare os uden om uden anvisninger. Det blev dog til slalomsejlad blev det. Vi kom til Sotogrande ved tretiden og havde sejlet 18 nm på loggen. Vi fik anvist en plads. Her er god plads, måske er det på grund af prisen. Dette er uden sammenligning den dyreste marina, vi har ligget i på vores tur (€45/døgn). Men her er pænt, ... og helt uinteressant. En times tid efter vi var kommet, kom Ulf og Sara. Det var dejligt at se dem igen. De har sejlet i en månedstid her langs kysten og har bemærket, at der har været plads i alle havnene. Det plejer der ikke at være i højsæsonen, så krisen er virkelig begyndt at kunne mærkes. Vi spiste aftensmad sammen med dem

på en af restauranterne her på havnen. Det var lækkert. Vi syns, vi ville smage noget af det tun der var fanget af de fiskere vi havde set i dag, og det gjorde vi. Det fortrød vi ikke! Det var meget lækkert. Vi var godt trætte da vi kom tilbage til Troldand og havde en plan om at sejle videre i morgen, - ikke nødvendigvis tidligt.

Onsdag den 5. september 2012

Den plan vi havde i går aftes da vi gik på køjen holdt ikke. Da vi havde set vejrudsigten igen, viste det sig at det ikke bare blev bidevind, men rent kryds op langs kysten, så planen blev at vi bliver her og ser lidt på, hvordan det udvikler sig. Ved elleve tiden vinkede vi farvel til Ulf og Sara, de skal til la Linia, så de har rigtig fin vind, så det blev nok en komfortabel tur.

Torsdag den 6. september 2012

Det følte som om at vinden var fin, da vi stod op og gjorde os klar til at sejle. Men da vi lå ved havnevæsnets ponton for at afregne, kørte vinden rundt med en anseelig styrke. Vi tog det roligt, for vejrudsigten lovede at vinden skulle løje af og gå mere i syd hen over middag. Vi sejlede ud af havnen klokken ti minutter over ti. Vinden stod lige i mod og blæste 5-7 m/s, så vi krydsede for storsejlet med motoren til hjælp. Det med at vinden skulle gå mere i syd holdt ikke, men vinden løjede, så vi tog storsejlet ned og gik for motor direkte mod målet: Marbella. Vi havde egentlig ikke høje forventninger til marinaen i Marbella. Der er to marinaer her i byen. Ulf og Sara anbefalede Marina La Bajadilla, så der sejlede vi ind. Der blev vi positivt overrasket, for der er fiskeri fra havnen, så der er liv omkring fiskebådene. Marinaen er ikke særlig stor og de tager ikke de megastore lystbåde ind, og det betyder der er en rar stemning. Sæsonen er dog ved at være forbi, så der er mange ledige pladser. Da vi havde fået anvist en plads og lå trygt fortøjet, så vi at der lige foran stævnen var en fiskerestaurant. Det blev straks besluttet, at jeg skulle lave mad i aften. Da vi gik op for at kigge nærmere på forholdene, så vi at badestranden ligger lige bag ved restauranten. Vi fik os en øl på en bar ved stranden og tog os en dukkert. Så blev der dømt 'fri leg' indtil jeg skulle lave mad. Sten og Kirsten gik op og så på byen, jeg læste i min bog.

Fredag den 7. september 2012

Vi besluttede os til at blive liggende, og nyde badestranden. Kirsten og jeg startede fra morgenstunden med et havbad og Kirsten fulgte det op med flere i løbet af eftermiddagen. Marinaen ligger i udkanten af Marbella, men der er forretninger blandt andet er kæmpe supermarked, så vi benyttede lejligheden til at få fyldt forsyningerne op.

Strandede bliver stadig brugt flittigt

Lørdag den 8. september 2012

Med hensyn til havne, ankerpladser og marinaer er denne kyst ikke særlig spændende, så vi skal nok i gang med nogle lange hug, for at komme frem langs kysten og væk fra de store områder med turistsiloer. Vækkeuret ringede klokken seks, og vi var ude af havnen klokken kvart over syv. Der var knapt 70 sømil til Marina del Este, der var dagens mål. Vinden var skiftende 1-2 m/s, så det blev motorsejlads i 27 graders varme. Vi skiftedes til at gå under dæk for at kompensere for den manglende nattesøvn, grundet vækkeurets tidlige aktivitet. Marina del Este havde Bent og Karin anbefalet, og det er egentlig et ret hyggeligt sted. Marinaen er ikke stor, og er bygget i forbindelse med det ferie-boligudviklings-område, men det fungerer fint, og lige nu er her bestemt ikke overrendt. Aftenens menu var spagetti carbonara, hvortil vi nød en flaske spansk rødvin. Vi gik på køjen ved ellevetiden og faldt om efter en lang dag på havet.

Søndag den 9. september 2012

Overliggerdag. Mine vandrestøvler, der blev gået fra hinanden i Marokko, er ikke blevet gjort ordentligt rene siden vi gik i Atlasbjergene. Det

ordnede jeg nu, så de er klar til at blive limet. Det er North Face støvler der er faldet ret meget fra hinanden, men det kan forhåbentlig klares med noget lim, så de kan klare en sæson mere. Ellers var der vasketøj, der skulle vaskes. Solen er altså hård ved glasfiberen, så Sten begyndte at give de snavsede steder på overbygningen boat rubbing så de er klar til at få en gang voks, når solen forsvinder bag bjergene i aften. Alt det rustfrie stål trænger også til en omgang rubbing, det var også i dag det skulle ske og endelig fik søgelænderet benzin, så det blev affedt, det pyntede også! Alt i alt en udbytterig dag, men man skal ikke undervurdere den tid der skal bruges til at holde båden ship-shape.

Mandag den 10. september 2012

Vi kom fra Marina del Este kl. 7:30. Marine-roen, var der ikke på klokkeslettet syv og så tog det jo lidt tid at få ordnet papirer. Vi havde endnu en gang godt 60 sømil foran os. Der var ikke meget vind, så det gik igen for maskine. På et tidspunkt så det ud som om, at der var ved at komme lidt vind, men det forsvandt hurtigt igen. Tilgængæld havde vi i dag strømmen med os, til tider op til halvanden knob. Det gav lidt skub i skøjten, så vi var fremme i Aquadulce allerede kl. 17:00. Jeg blev sat til at lave mad og vi spurgte pigerne på havnekontoret, hvor vi skulle gå hen. De anbefalede et par steder, og vi faldt ind det første sted, - og blev hængende, sammen med de lokale. Da vi kom tilbage, gik der ikke længe før vi faldt omkring-kuld, med hver vores bog.

Tirsdag den 11. september 2012

En af grundene til at vi lagde os i Aquadulce, var at der ikke er så langt til Almeria, hvor der ligger en fæstning, Alcazaba, oprindeligt anlagt af araberne. Almeria var en stor handelshavn, mens araberne var her. Efter de de kristnes generobring, rettede Ferdinand og Isabella deres øjne mod Sydamerika, og så mistede Almeria sin betydning og Cadiz kom i centrum. Vi tog en taxa ind til Almeria. Alcazaba er et meget flot anlæg og ligger oppe over byen, med fine haver og rislende vand.

Der er desværre ikke bevaret nogle mosaikker i de huse der er tilbage, men det var en fin oplevelse, at gå rundt der i flot solskinsvejr. Det

var også en fin tur gennem den gamle bydel ned til byens centrum, hvor vi var blevet anbefalet en tapasbar af pigerne på kontoret i marinaen. Der fik vi en øl og tapas, men denne gang blev vi ikke hængende, men gik lidt rundt indtil vi fandt et sted hvor vi tog dagens menu. Derefter slentrede vi lidt rundt og fandt en taxa som bragte os tilbage til Aquadulce.

Muren omkring Alcazaba er imponerende

Onsdag den 12. september 2012

Vi havde afregnet med marinaen i går, så vi kom ud af havnen i Aquadulce 7:00 og nul – dut. I starten var der ingen vind fra forskellige retninger, så det gik for maskine, men da vi var godt rundt Cabo de Gata, tog vinden lidt til fra syd og vi satte sejlene, med spilet genua. Vinden tog langsomt mere til, men når man sejler med den, så lægger man jo næsten ikke mærke til det. Da vindstyrken nåede de 9-11 m/s gik vi i vinden og tog storsejlet ned og gik så for genuaen alene, til vi var lige uden for havnen. Havnen i Garrucha er kæmpestor, og der lå to meget store jernskibe og lastede grus. Inderst i havnen er der lagt ny flydebroer ud til omkring 50 både. Da vi kom ind blæste det ret meget og der stod pæn krapse i havnebassinet. Vi lagde os ind ved dieselpontonen klokken halv fem, og havnefogeden var der og sagde, at vi skulle blive liggende et par timer til vinden var taget af. Mens vi ventede serverede velfærdsofficeren (i dag var det Sten, der havde den tjans) Cava med skinke og ost. Vinden tog af ved syvtiden og vi fik anvist en plads på broen lige ned foran havnens restaurant! Igen måtte jeg på den: lave mad; dejlige tapas med rødvin.

Alcazaba i Almeria

Torsdag den 13. september 2012

Ved en beklagelig fejl, kom jeg til at kigge ned i vasketøjsposen, kun for at opdage at der var noget tøj, der trængte til at blive vasket. Det var muligvis også forklaringen på at Sten ikke kunne finde sine bermudaskjorter. Så der blev dømt vask. Der udestod også noget kontorarbejde og Kirsten ”bygger broer” i Norge og Tanzania; hvilket hvilket vil sige hun læser Jan Guillou’s Brobyggerne.

Der blev sluppet af og holdt ferie. I dag blæser Levanten friskt fra øst; men morgen håber vi så at komme videre til Cartagena, hvor vi regner med at blive et par dage og tage en tur ind i landet inden Kirsten forlader os onsdag.

Fredag den 14. september 2012

Kun 50 sømil til Cartagena fra Guaracha. Vi var ude af havnen klokken tyve minutter i otte. Der var som sædvanlig ingen vind fra forskellige retninger, så det gik for maskine. Vi skiftedes til at tage vores tørn på puden, så vi var vel udhivlede, da vi nåede frem klokken halv seks. På vejen så vi en stor flok delfiner, der var ude og jage, så de havde desværre ikke tid til at komme og lege med os. Vinden kom heldigvis ved totiden: 4-5 m/s fra vest nord vest, så vi havde fin sejlads om eftermiddagen. Da vi kom ind undersøgte vi mulighederne for at leje en bil og købte busbilletter til Kirsten. Hun skal jo hjem på onsdag. Så er det på plads.

Lørdag den 15. september 2012

Det er lidt dumt at leje bil i weekenden, for der er udlejningskontorene lukket, så men skal hente bilen inden klokken to om lørdagen. Det

gjorde vi så, men regnede først med at køre i morgen søndag. Dagen brugte vi til at kigge på Cartagena, hente bilen og købe lidt ind. Kirsten var på museet og fik set det store romerske teater, det må vi have til gode. Som sagt, er mine vandrestøvler ved at falde fra hinanden; og der er udsalg i Cartagena, så da vi faldt over et par Timberland vandrestøvler, godt nedsat prøvede jeg dem og købte dem. Da jeg forleden dag havde rensset støvler, rensede jeg også Stens. han har været meget glad for dem i rigtig mange år, men også de færdige. Vi sugede luft ind og købte også et par til ham. Sikke mange penge man kan spare på udsalg!

Vi havde set det fra havet, store områder, dækket af plastik. Her dyrkes der vin under plastik.

Søndag den 16. september 2012

Murcia er Spaniens mindste region. Den er ikke underinddelt i ”amter” eller hvad der svarer til det. De vigtigste produkter er frugter og grøntsager som de dyrker under plastik: Plasticultura”. Det ser besynderligt ud ude fra havet, de store blanke marker. I Pilots advares der imod at efter blæsevej, kan store plastikstykker have revet sig løs fra markerne og blæse til havs og drive rundt, med fare for at blive fanget i skruer på skibene. Det ser ikke mindre besynderligt ud fra land, selv vin dyrkes under plastik. Søndag morgen satte vi ud mod naturparken Sierra de Espuna, hvor der skulle være muligheder for at gå nogle fine ture. Vi tog de små veje og havde en fin tur derop. Fra Cartagena kørte vi via Las Palas og Cuevas de Reillo til Alama de Murcia, hvorfra vi kørte til parken. Vi fandt informationskontoret og fik udleveret kort. Det var måske OK kort, men vi

skulle lige vænne os til at de asfalterede veje, var nogle meget tynde- næste usynlige striber på kortet, at de asfalterede stier, var svære at se og at muldyrstierne var trukket op med en meget fed linje.

Nationalparken Sierra de Espuna

Da vi havde fundet ud af det system, gik det fint. I øvrigt var stierne fint afmærket. Altså Kirsten havde ikke svært ved at se dem, efter hun havde fejlet visne blade og grene væk fra de klipper de var malet på. Vi gik en fin tur og halvvejs på turen var der en restaurant, hvor vi fik en fin fin frokost. Vi spurgte om der var mulighed for at overnatte der. Det var der! Der, midt i naturparken, med mulighed for at opleve lyset når solen både går ned og står op. Skønt. Vi gik tilbage til vores bil. På vejen så vi en gruppe mufloner, en slags får (vist i øvrigt alle fårs stamfader) med lidt pels og nogle kraftige horn, ret dekorative. Vi kørte derop, stille og roligt og så en anden del af naturparken. Restauranten lukkede om aften, så vi fik det arrangeret sådan, at vi fik en flaske vin og nogle tapas og lidt salat over, så vi ikke sultede. Da vi blev indkvarteret i vores lille lejlighed med to soveværelser med stue og kogeniche, fik vi at vide, at der boede tre danskere i nabohuset! En mormor, en mor og et barnebarn. Vi fik at vide at de var meget sky og tilbageholdende. Det var underligt at tænke, at når der kun var to gæstehuse i det område, at det så lige var danskere der skulle være her. Og så mange danskere har vi heller ikke mødt. Sidst på eftermiddagen sad vi udefor vores hus og nød en pilsnerøl, mens de sidste gæster var ved at dampe af, hjem til byen. Vi nød at vi kunne

blive siddende og skulle tilbringe natten her. Der kom en dame ud af nabohuset, hun var også overrasket over, at skulle have danskere til naboer. Hun så skeptisk på vores telefoner og tablets og fortalte, at når hun, hendes datter og barnebarn var her, så var det fordi de ikke kunne tåle strålerne fra mobiltelefoner og de trådløse netværk. Herude midt i naturparken kunne de slippe for alt det. Vi slukkede straks for alle vores gadgets og hun var taknemmelig. Vi snakkede længe med hende, og hørte om deres fortrædeligheder, hvor svært det er at leve med den slags handicap. Hendes barnebarn Benjamin på otte år kom ud og deltog i snakken. Han nød helt klart at snakke dansk med nogle andre end sin mor og mormor. Han deltog ivrigt og viste os de papfigurer han havde samlet ud af samlesæt, man kan købe i de kinesiske alt-muligforretninger. På et tidspunkt undskyldte mormoderen at han var så ivrig, med at han jo savnede sociale relationer. Vi snakkede længe med mormoren og Benjamin; de vidste ikke hvor længe de ville blive her, men det var jo et godt sted, for der var jo ikke så mange stråler. Godt nok var der et problem her, for militæret havde en stor radar på et af parkens bjerge, men den kunne de godt finde skygge for. Det må være vanskeligt at skulle leve på den måde. En stor del af sommeren havde de boet på campingpladser, uden for strålernes rækkevidde.

Aftensmaden i vores lille lejlighed i Sierra de Espuna

Da de skulle ind og spise, sagde vi godnat, og Benjamin ville give Kirsten en gave: en af hans tre papfigurer. Kirsten sagde tak, men nej tak, for hun havde kun en meget lille kuffert og skulle meget snart hjem til Danmark. Det varede

heller ikke længe før vi trak os tilbage og spiste vores tapas for åbne vinduer mens solen forsvandt, og vi talte en del om Benjamin.

Mandag den 17. september 2012

Da vi var kommet op, fik vi os en kop kaffe på Cafeen, inden vi kørte videre ud af parken på vestsiden. På vejen fandt vi et sted, også inde i parken, hvor vi kunne få mere kaffe og et stykke ristet brød. Planen var at køre nordpå til Bullas og derefter nordvestover til Caravaca de la Cruz som en gang om året er et mål for mange pilgrimme. Det gik ikke liiige efter planen; af en eller anden grund kom vi for langt sydover til La Paca inden vi svingede mod nord til Caravaca de la Cruz. Der spiste vi frokost, hvorefter vi kørte mod Murcia. Vi kørte forbi et stenbrud, hvor de brød marmor. Det satte ligesom et punktum for vores overvejelser om hvorvidt den lyseklippebund var kalk eller hvad. Det sidste stykke ind mod Murcia kørte vi langs floden Rio Argos. Her fik vi indtryk af, hvad man kan få ud af jorden i dette varme klima, når der er vand til rådighed til kunstvanding. I Murcia fandt vi en centralt beliggende parkeringskælder, hvor vi parkerede bilen inden vi gik ud for at finde et sted at overnatte. Vi fandt hurtigt et hotel, som havde et dobbeltværelse med opredning ;og så gik vi ud for at finde noget at spise. Vi slentrede rundt i byen og fandt et sted, hvor vi kunne se på mennesker, pæne bygninger og nyde et glas Manzanilla ("hele tre ting"). Vi havde svært ved at skulle flytte os for at finde et andet sted og for at spise. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi tænkte på og talte stadig meget om Benjamin; det må være svært at leve uden sociale kontakter med jævnaldrende.

Tirsdag den 18. september 2012

Vi nåede ikke at se domkirken i går, lige da vi kom til den, lukkede de dørene, men vi var klar her til morgen. Det er en meget flot kirke og byen bærer helt klart præg af at være regionshovedstad, om end for en lille region. Vi skulle aflevere bilen inden to, men havde heldigvis tid til at køre ud til Mar Menor som er Murcias svar på Ringkøbing Fjord. En aflukket fjord kun med gennemstrømning ind og ud to smalle steder, og derfor med stillestående vand, som i dette klima skulle holde de 26 grader året rundt.

Der høstes mandler: maskinen folder en paraply rundt om træet, ryster så træet; maskinen folder paraplyen sammen og tømmer den ned i en lastbil.

Meget fascinerende og helt klart et sted der tiltrækker mange mennesker i ferien, men lige nu virker det lidt tomt og øde. Fra Mar Menor kørte vi lidt længere ud mod Cabo de Palos, som vi skal se at komme rundt om en af de nærmeste dage. Vi kørte hjem til Cartagena og afleverede bilen. Kirsten inviterede på middag for det er hendes sidste aften, og den nød vi på en restaurant lige her ved havnen, efter vi havde gået byen rundt for at finde et sted, der talte til os netop i dag.

Onsdag den 19. september 2012

Sidste år da Kirsten skulle hjem var det overskyet og jeg tog lange bukser på, og fik dem ikke af før det blev forår. I morges var det overskyet og det regnede! Da jeg ikke har planlagt, at det skal være efterår nu, tog jeg nederdel på. Vi fulgte Kirsten til busstationen og drak en kop kaffe, inden vi hun stod på bussen. Åh, det er altså vedmodigt at sige farvel, for hun passer så fint om bord. Vi handlede i Lidl på vej tilbage til båden. Nu er det hverdag igen: Jeg fik sat en vask i gang og Sten skal i gang med slutredigeringen af sin bog. Det er vist ikke helt så sjovt som at skrive. Men det er jo en bunden opgave. Det ser ikke ud til at vejret bliver til at sejle i før på lørdag eller søndag, så der skulle blive tid til kontorarbejde og til at gå på museet og se resterne af det romerske teater.

Torsdag den 20. september 2012

Endnu en dag på kontoret, i vaskekælderen og en gang dækspuling. Om eftermiddagen gik vi

på museet for det romerske teater. Det er et utroligt flot museum. Man har måtte rive ret mange huse med for at komme ned til teateret, for både araberne og de kristne har jo været her siden romerne og teateret har jo leveret byggemateriale til en hel del af det, der er blevet bygget senere, men flot er det. Museet giver et flot indtryk af dels hvordan teateret var og dels hvad der er sket siden.

Fredag den 21. september 2012

Endnu en dag på kontoret.

Lørdag den 22. september 2012

Vi sejlede ud af havnen lige efter solen var stået op klokken halv ni, så vi fik set endnu en dejlig morgenhimmel. Endnu en gang var der ingen vind og endnu engang fik vi vind fra syd ved to tiden. Vi satte genuaen og lænsede til Torre Vieja. Vi lagde os ind ved velkomstponton, og der hoppede og dansede vi. De kunne ikke flytte os ind på den plads vi skulle være på, hvis vi skulle blive her et par dage, men vi skulle midlertidigt ligge ved en anden plads. Chefen var her ikke i dag, og kun en marinero, så der var dømt midlertidig løsning. Ikke noget problem, for da vi skulle lægge til på den plads, stod der en og spurgte os på dansk om vi ikke ville have en hånd. Det var Troels, der ligger her ved siden af med en båd. Han har boet her i 25 år og er gift med en tysk pige Karin. Han har bygget og solgt ejendomme og det gør han vist endnu. Der er vist et ganske stort segment af skandinaver, der bor her og nyder godt af det behagelige klima.

Søndag den 23. september 2012

Ja, det var så tid til at vaske og skrive den dagbog, der senere forsvandt i cyberspace. Sten

arbejder faktisk, helt seriøst, og i lang tid af gangen. Jeg gik mig en tur ud på den nordlige mole. Da jeg kom tilbage havde jeg tracket fem km på Endomondo. En stor havn, men tre marinaer inden i: Marina International (hvor vi ligger), Marina Salinas (splinterny havn) og Real Club Nautico.

Mandag den 24. september 2012

Vi var langt nede på forsyningerne så vi fandt et supermarked og fik købt ind. Der blev også vasket sengetøj, og jeg var lige inde og finde ud af om man måtte sætte en USB nøgle i havnekontorets PC'er og om vores mail program ville køre på den. Sten vil være nemlig være færdig med sine illustrationer i dag, men han tror ikke rigtig på den internet forbindelse han har købt for at bruge den uge vi er her i havnen, så han vil gerne have en sikker backup. Det ser ud til at fungere, så det skulle kunne komme af sted til forlaget, når han er klar.

Tirsdag den 25. september 2012

Sidder på kontoret igen. Og som det er blevet en sædvane, ligger vi og hugger i fortøjningerne her efter frokost. Sten synes ellers det var køligt i morges da vinden stod stille og det var 20 grader. Og så er det for første gang sket, at jeg har mistet et par dage i cyberspace. Jeg kan ikke har fået gemt dokumentet ordentligt, så der er lige røget to dage, men det er ikke vanskeligt at huske, hvad vi har foretaget os. Egentlig syntes jeg da vi kom her til Torre Vieja i lørdags, at det her var lige lidt for turistet til, at her var rart. Men her efter weekenden er ovre, og der er kommet liv i gaderne, så ser her mere venligt og normalt ud. Men turisterne fylder meget, og det er ikke unge mennesker. Argh.. hvor vi hugger i

Det fint restaurerede romerske teater i Cartagena er en integreret del af det historiske museum

fortøjningerne, og det selv om vi har sat fortøjningerne med gummikødbenene i. Vi har besluttet os til at blive her indtil Buller kommer på søndag. Så får Sten ro til at få redigeret, det han skal.

Onsdag den 26. september til lørdag den 29. september 2012

Kontorarbejdet dominerede dagene i Torrevieja. Jeg læste de kapitler Sten havde skrevet igenem og sammen rettede vi det, Sten mente, der skulle rettes. Indimellem var jeg også lidt huslig, fik vasket og støvsuget og hvad der nu skal til for at undgå, at alt gror til. Efterhånden som dagene gik, blev eftermiddagsvinden mindre og den drejede, således at den ikke stod direkte ind i havnehullet og satte sø inde i havnen.

Troels ringede sidst på lørdag eftermiddag og spurgte om vi var smuttet. Da vi ikke var det, så ville han og Karin lige komme forbi med nogle småting. Småting?! De mødte op med en pose fyldt med lækkerier: Tyske pølser i mange forskellige udgaver, stærk sennep i forskellige udgaver, remulade, mayonnaise og stegte løg. Så nu har vi pålæg, så vi kan lave sandwich af nordeuropæisk tilsnit.

Atter en dag på kontoret

Søndag den 30. september 2012

I dag kom Buller. Han var landet tidligt i Alicante og tog en taxa direkte hertil, så det var lige inden at han tog os på køjen. Troels ringede og spurgte om vi ikke skulle tage os en gang morgenkaffe sammen oppe i sejklubben, som sagt så gjort. Vi fik endnu en gang sagt tak for deres milde gaver, og havde en hyggelig formiddag. Efter kaffe gik vi os en tur langs promenaden i Torrevieja og den er lang. Byen er

præget af gæster fra Nordeuropa, der er jævnaldrende med os. Her om formiddagen, møder man dem på vej til stranden med en klapstol og parasol. Vejret er også perfekt, hvis det er det man kan lide. Og det er ikke et sted der er præget af ungdomskulturen.

Det er søndag og vi er i Alicante, så skal man have regionens (Valencia) nationalret: Paella. Vi havde spurgt Troels og Karin, hvor man fik en ordentlig paella. De havde anbefalet et sted på havnen, hvor vi bestilte bord. Det viste sig, at det var en smart disposition. Der var nemlig også Flamencoopvisning, så der var mange gæster. Det var en fornøjelse at se gæsternes begejstrede ansigter, mens de betragtede danseren.

Mandag den 1. oktober 2012

Vi tog fra Torrevieja klokken halv ti. Der var ingen vind, så det gik for maskine nordover. Målet var Allicante. Klokken halv et, var der vind nok til at vi kunne sætte sejl, så vi sejlede de sidste timer til Alicante i en søndenvind på 5 – 7 m/s. Vi tog det med ro da vi landede, gik i land og fik os en øl. Planen var at blive her et par dage og tage i land og se på omgivelserne.

Tirsdag den 2. oktober 2012

Efter morgenmaden gik vi en tur for at se den borg der præger Alicantes skyline. Den ser utrolig imponerende ud, fra havniveau. Heldigvis er det muligt at komme op til den med en elevator (+143m). Den tog vi! Der er en utrolig flot udsigt deroppe fra. Den har gennem hele historien fra romerne over visigoterne, araberne og de kristne haft enorm betydning for at beskytte den bugt, hvori Alicante ligger. En virkelig god naturhavn for store skibe. Vi havde en dejlig formiddag deroppe på bagefter gik vi ned i byen og fik en bunke montaditos (små sandwich) og noget øl. Sten havde fået noget materiale tilbage om sin bog, så han måtte tilbage på kontoret og gik tilbage til båden. Buller og jeg gik ud for at se på byen og undersøge mulighederne for at leje en bil, så vi kunne komme i land i morgen. Vi ville også gerne have fat på en guide om regionen Valencia, men det er ikke til at finde på engelsk. Håber vi kan finde det senere.

Aftensmaden fik vi på en lille restaurant i den gamle bydel, på en gade mellem gamle huse. Gaden skrædede nedad og nogle steder var der trin. Meget hyggeligt. Vi fik tapas og dejlig rødvin. Jeg kan altså virkelig godt lide at spise på den måde. Først lidt af det, så lidt af noget andet, og hvad har vi så lyst til osv. osv... dejligt. Vi havde fået stedet anbefalet af en pige på havnekontoret, som var virkelig sød og meget serviceminded.

Onsdag den 3.oktober 2012

Vi lejede en bil som vi kunne hente og aflevere på et hotel lige ved havnen. Målet var en vingård lige nord for Benidorm: Enrique Mendoza, som Troels og Karin havde anbefalet. Vi kørte af de grønne veje på Michelin kortet (de grønne veje er veje der er naturskønne ifølge signaturforklaringen). Først nordpå langs kysten. Meget af det der var smukt, da kortet blev udgivet, er nu blevet bebygget, og da vi fik øje på Benidorm, tog det helt pusten fra os: et kæmpe område med bygninger i op til 20 til 30 etager, det var helt vildt, helt futuristisk. Men lige så snart vi kom ind i landet var vi i Spanien igen. Vi fandt vingården og der var heldigvis en omvisning på engelsk en halv time efter vi kom. Det er en vingård, der drives af Enriques børn, nevøer og niecer og deres familie. Der er cirka 20, der arbejder på gården og en anden vingård de har, der ligger i nærheden. De producerer kun vin af druer fra deres egne marker og har en begrænset produktion. For fem år siden gik salget fifty-fifty procent til hjemmemarkedet og eksport. I dag går kun 30 procent til hjemmemarkedet. Vi deltog også i en vinsmagning. Der blev serveret seks vine og vi blev nød til at købe et udvalg, så oplevelsen kan holde lidt længere. De vingårde vi har besøgt, har altid haft velplejede omgivelser, dejlige blomster, planter og træer. Dette bidrager også til oplevelsen. I nærheden af vingården var der en restaurant der serverede lokal (tung), reel bondekost. Der spiste vi og slappede lidt af.

På vejen tilbage til Alicante ville vi op i bjergene og se nogle drypstenshuler, vi havde læst om. Vi valgte en vej over bjergene der var grøn på Michelin kortet. Det gik også fint, vi kom op i bjergene og der var utroligt flot. Når man sejler langs denne kyst er det rart at komme ud i områder, hvor der ikke er så mange menne-

Vinsmagning hos Enrique Mendoza

sker. Men så pludseligt stødte vi på et vejarbejdersjak. De meddelte at det var hertil og ikke længere, for vejen var væk! Den var forsvundet i sidste uges regnskyl, og nu var de ved at udbedre den. Det var ikke et argument, der kunne siges noget imod, så vi kørte tilbage og fandt kystvejen et stykke, før vi kørte ind i landet; kun for at finde at hulerne var lukket fem minutter før vi kom. Vi tog det med oprejst pande, da formålet med vores tur primært var at drikke og købe vin og se på baglandet. Vi kørte tilbage til Alicante og standsede hos Lidl og gjorde nogle alvorlige indkøb, inden vi afleverede bilen.

Sten serverede spaghetti bolognese til middag, hertil en flaske rødvin. Det blev ikke en sen aften, vi havde fået noget på opleveren.

Torsdag den 4. oktober 2012

Vi tog fra Alicante klokken halv ni. Målet var Calpe, hvor Troels havde sagt at vi skulle tage ind og spise store rejer på restauranten ved havnen. Vi startede uden vind, men viste godt, at den ville tage til og gå i nordøst. Vi satsede på, at vi ville kunne holde op, men vi blev skuffede. Vi fik aldrig mere end 8 m/s, og den var lige i snotten, så det gik for maskine, og lidt senere for storsejlet også, mod Calpe. Vi var fremme klokken halv fire og efter at have tjekket ind, sat strøm på båden, rejst kalechen, sat solsejlet(!) satte vi op og fik en kop kaffe i sejlkлубben. Her er dejligt. Jo, her er hoteller og mange sejlbåde, men her er en dejlig tilbage-lænet stemning. Havnen ligger under en klippe som Sten har døbt Mini-Gibraltar, hvilket giver stedet lidt karakter. Sten har fået noget materiale

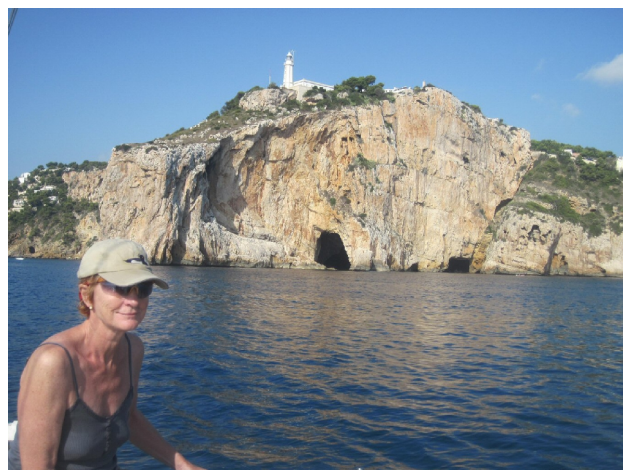
fra Henrik som han skriver sin bog sammen med. Så han har noget der skal læses igennem. Så der er dømt kontordag i morgen. Vi så at "Distant Shores", en Southerly 49 ligger her. Paul og Sheryl, der sejler den er fra Canada; De sejler rundt og laver fjernsynsprogrammer om deres oplevelser. Vi så dem, da vi var til Southerly Regatta i 2010, men har aldrig snakket med dem eller set deres programmer. Det har vi nu! Vi mødte dem på broen, og kom i snak med dem. De har nu gjort hele Middelhavet og er på vej til Caribien. De gav os en DVD med deres udsendelser om de Frisiske øer. Danmarks øer (Ærø), deres tur til København og den svenske østkyst. Vi så de tre første udsendelser inden vi spiste og vil se den sidste om Sverige i morgen. Jeg synes det var gode og informative udsendelser (som vist i øvrigt nu på 7. sæson vises på en satellitkanal, der angiveligt hedder "Travel Channel". Da vi havde spist, sad vi med hver vores tablet og hyggede os. Ved elleve-tiden meddelte jeg, at nu måtte jeg i seng, for der var ikke mere strøm på mig. Det udløste en del latter.

Fredag den 5. oktober 2012

En dag på kontoret. Sten læste, jeg skrev dagbog og Buller fik så tid til at se sig omkring. Om aftenen, gjorde vi som Troels havde sagt: spiste rejer på restauranten på havnen.

Lørdag den 6. oktober 2012

I Calpe fanges der mange fisk, og det er klart at turisterne valfarter hertil for at spise mariscos (skaldyr). Det er et stort udvalg af mariscos som fremvises ved restauranterne langs kajen. Hertil kommer, at der også er nogle romerske ruiner (men dem er der mange af rundt omkring) og tilsammen bliver stedet bestemt et besøg værd, ja faktisk et af de bedste steder vi har været på spanskekysten siden Gibraltar. Vi tog fra Calpe klokken halv ti. Der var ingen vind, så vi fik en dag for maskine og var i Denia klokken halv to. Denia er en fiske, færge og kommerciel havn; stedet er er blevet invaderet af alle lige fra grækerne til turisterne. Vi vil hellere bruge tiden i Valencia, så vi besluttede os for at tage videre til Valencia allerede i morgen.

Costa Azahar

Søndag den 7. oktober 2012

På vej ud fra pladsen i Denia havde vi en mindre konflikt med de faste fortøjningslinier, der er så almindelige hernede. De er forbundet til store betonklodser i havnen og fanges fra kajen, hvor de er fastgjorte med en indhælerline. Det var som om linen, efter vi havde ladet den gå og bakkede ud ligesom rovsede lidt på roret eller måske kølen. Senere var det som om roret vibrerede lidt og ville ikke rigtig lyde rattet som normalt, så vi blev lidt urolige. Sten satte maskinen i bak og langsomt frem og så gik det godt igen. Vi kom af sted klokken halv ni og foran os lå endnu en dag med vinden skiftende under to, så maskinen fik lov at arbejde.

Var i Valencia klokken fem og sejlede ind i Americas Cup Marinaen. Da vi kom ind reagerede maskinen igen mærkeligt på at blive sat i bakgear, så Sten blev lidt urolig, og fandt badebukserne, dykkerbrillerne og svømmefødderne frem og dykkede ned for at se på skruen..... og kom op med en fuglerede af tovværk, som vores rope-cutter havde skåret over. Sikkert noget af det tovværk der var blevet brugt til fortøjninger i Denia. Om det var det vi selv havde ligget i, eller hvis det har været vides ikke, men ud over noget 16 mm treslået tovværk var der også noget tyndere synkeline, da der var bly i det! Ups! Vi er næppe populære i Denia men meget taknemmelige og imponerede over rope-cutteren.

Havneområdet i Valencia bærer tydelig præg af, at der har været afholdt Americas Cup her to gange, i 2007 og i 2010. Det betyder at mange af de haller, der blev brugt til vedligeholdelse og klargøring af bådene står her endnu, men er

tomme. Havneområdet er virkelig udbygget, men det er en lidt stille form for liv, der er her. Der er masser der går ture, løber, cykler, løber på rulleskøjter og bruger de legepladser der er. Legepladser både for børn og voksne med udendørs træningsredskaber. Vi syntes gadeforløbet i området var lidt rodet, indtil det gik op for os, at der i området indgår dele en Formel 1 bane! Altså her i havneområdet og den nærmeste bydel køres der en gang om året Formel 1 løb. Så lukker man en bro over havnen, flytter en masse blomsterkasser og flytbare pæle og fyrer den af. Derefter reetablerer man det gadeforløb, der fungerer resten af året. De arealer, der så ikke indgår i gadearealet bruges så til at løbe på rulleskøjter på og de unge øver sig på deres skateboards. Ja, og det ser ud til at virke! Nu hvor det ikke ser ud til at der skal sejles Americas Cup her mere, er marinaen blevet omdøbt til Marina Real Juan Carlos I.

En beluga! Det er et stort akvarium når der kan være flere belugaer. Oceaniet i Valevicia

Mandag den 8. oktober 2012

Vi er lidt plaget af at vi ikke har ordentlige guides over denne region, men jeg har fået fat i en guide om byen Valencia. Og planen for dagens ekskursion til byen var: markedet, silkebørsen og katedralen. Det var en rask spadseretur ind til byen, det tog mellem fem kvarter og halvanden time, så var vi også klar til et pit-stop. Vi gik straks på markedet. Det var rigtig stort, med et pragtfuldt udvalg. Man kan godt mærke at Valencia ligger midt i Spaniens køkkenhave, hvor de nogle steder har mulighed for at tage op til tre eller fire afgrøder om året. Vi fik meget god tid til at gå med at se på sagerne

og købe det allermest nødvendige. Silke har været en stor artikel for området i middelalderen og før, idet man opdrættede silkeorme i området. Silkebørsen var også imponerende, men jeg manglede lidt forklaring på, hvad det var der skete med silken her og hvordan produktionen egentlig var organiseret. Har disse bygninger været en slags auktionshaller eller hvad? Vi gjorde katedralen grundigt idet vi fik en elektronisk guide. Det er nok lidt overdrevet for sådan nogle hedninger som os (et relikvie i form af en mumificeret arm fra en helgen er lige i overkanten for mig), men som bygningsværk er katedralen imponerende og flot. Efter sådan en gang kultur, var vi ikke sindet at gå tilbage, så vi tog en taxa. Vi havde på turistkontoret fået en brochure om et Oceanium i nærheden af havnen. Der skulle være hvaler og meget andet, så det måtte vi se. Taxaen satte os af ved Oceanium og straks ved ankomsten fandt vi ud af, at der om en time var optræden i delfinariet. Vi gik rundt i det meget store anlæg og fik set fisk – masser af fisk, fugle, hajer, sæler, søløver og belugaer (ja i en sø med ænder var der endda en trolldand, der er en eksotisk fugl på disse kanter)! Buller blev helt blød om hjertet over belugaerne. De var flotte og store. Jeg tror de træner dem. Det er de vist nød til for at kunne komme tæt på dem og undersøge dem for at sikre, at de har det godt. Da tiden oprandt for delfinshowet sad vi på vores pladser. Otte-ti delfiner optrådte med deres trænere, det var sjovt at se, hvad de kan lære. Og de ser ud til at have det sjovt, både delfinerne og trænere. Ti delfiner 5-6 meter oppe i luften samtidig, det er imponerende. Dog stadig ærgerligt vi ikke har set nogen til havs de sidste par dage. På det tidspunkt var de tre unge mennesker også trætte og heldigvis stod der en taxa udenfor som bragte os tilbage til marinaen.

Tirsdag den 9. oktober 2012

Det er regional festdag i dag i Valencia. Hvad det betyder ved vi ikke, men det er noget med nogle optog, der starter på en plads bag ved Katedralen ved tolvtiden. Vi benyttede offentlig transport ind til centrum og fandt snart ud af, hvor det skete. Gaderne var afspærret i det meste af den gamle bydel og det var klart hvor optoget ville komme. Det var en spøjs oplevelse. Først kom der en gruppe, der opfordrede

Valencia til at blive en del af det Catalanske fællesskab. Så kom der grupper af pænt klædte damer og herrer fra dele af den regionale del af forvaltninger. De valgte til Cortes, politiet, domstolene og meget mere jeg ikke kunne gennemskue. Indimellem disse kom der orkestre, damer udklædte i de regionale dragter. Til sidst kom flere grupper der agiterede for forskellige ting. Hvad jernbanearbejderne ville fandt Buller og jeg aldrig ud af, men der var en gruppe der agiterede for at Valencia var spansk ikke Catalansk -og så videre og så videre -fulgte grupperne. Alt foregik i en fredelig og kammeratlig atmosfære, men det var svært at overse de ret store mængder af nationalt politi, der var kommet til byen og faldt ind i optøget mellem de forskellige grupper, og som sørgede for at demonstrationen gik fredeligt frem gennem gaderne, bestemt, men på den gode måde.

Vi er valencianere, spaniere, men ikke catalanere

Onsdag den 10. oktober 2012

Afgang Valencia og ankomst Castellón. Ja, og endnu igen-igen ingen vind fra forskellige retninger. Så motoren fik lov at arbejde. Da vi kom frem kunne vi ikke finde en velkomstkaj i havnen, så vi sejlede lidt rundt og så på forholdene, indtil en venlig marinero råbte os an, og anviste en plads. Han havde overvurderet os en smule, idet vi ikke få agterfortøjningen ordentlig op. Vi blev så flyttet til en plads, hvor alt passede, og vi fik fat i begge agterfortøjningerne. Da det hele var på plads, så vi en snor flyde rundt i vandet! Med vores erfaring fra forleden dag, tog vi fat i den og kunne lige med nød og næppe få den bundet fast på broen. Nu ved vi hvor den er når vi skal af sted, så den kommer ikke i skruen.

Straks ved ankomsten lagde vi mærke til at her er en fiskerihavn, der virker meget aktiv, så jeg skulle lave mad. Damen i havnekontoret anbefalede os et sted, der lå mindre end 200 meter fra marinaen. Den prøvede vi, og vi blev ikke snydt!

Torsdag den 11. oktober 2012

Gennemgang og oprydning i fjernlagerne inden der skulle handles. Egentlig var det meningen at ligge over her fordi det skulle blive blæsevej i dag. Men det bliver ikke til noget. Vejret ændrer sig så hurtigt her, at femdøgnsprognooserne er vanskelige at læse. Men vi har god tid, så nu tager vi det roligt og ser hvordan det udvikler sig. Havnen er mega stor og der sker en masse: her fiskes, her er containerkraner, rigtige grabkraner, masser af travelifte. Byen ligger et par kilometer oppe i landet, men her omkring havnen har der udviklet sig et byområde, der er ret hyggeligt.

Fredag den 12. oktober 2012

Bytur til Castellon. Det er i dag, spanskhedens dag (Dia de Hispanidad), det er fridag, alle butikker og offentlige kontorer har lukket og skolerne er også lukket. Det betød, at der var meget stille i Castellon. Castellon ligger fire kilometer fra havnen og vi to en taxa derop. Vi slentrede en tur gennem den gamle bydel inden, vi tog tilbage til Grau, som vi har fundet ud af havnebyen kaldes. Siden blev der foretaget et del alvorlige indkøb, og vi gjorde klar til afgang i morgen.

Lørdag den 13. oktober 2012

Afgang fra Castellon klokken halv ti. Da det var fridag i går, havde vi ikke fået betalt, så vi måtte vente til havnefogeden kom, for vi ville jo gerne afregne. De fleste steder her, skal vi betale depositum for et magnetkort, der giver adgang til havnen, og de penge ville vi jo gerne have med. Vi fik en tur med meget lidt vind fra nord, men med store dønninger fra forskellige retninger. Det var ikke en behagelig tur. Selv jeg havde svært ved at sove, når jeg gik ned, så det var surt. Vi var i Vinarós klokken kvart i fem, og vi var rigtig glade for at få en snor i hvert hjørne. Der var noget uvejr vi skulle vente på kom forbi, så vi slog os ned. Da vi sejlede ind i havnen så vi en båd fra Århus "Berina". Både

Buller og Sten, mente at det sagde dem noget. Langsomt fik Buller noget gravet frem fra hukkommelsens dunkle hjørner. Den har ligget en vinter hjemme i havnen, inden den skulle på langtur. Sten fik også gravet noget frem, vi havde fotograferet dens "visitkort" på Azorerne. Da vi efter den tur havde brug for fast grund under fødderne satte vi os op i sejlklubbens cafe og fik en øl. En mand kom forbi ..og Buller sagde, "der er ham!" Det var Ole og han genkendte hurtigt Buller. Vi fik os en øl og lidt efter kom Inga og sluttede sig til selskabet. Det var hyggeligt, de kender stedet her, de har tænkt sig at blive liggende her vinteren over. Vi aftalte at snakkes ved, for vi var lidt trætte. Så vi gik ned, fik noget at spise og gik ret tidligt på puden.

Ole og Inga på Berina i Vinaros

Søndag den 14. oktober 2012.

Vi var alle tre flade, rigtig flade, da vi vågnede, og det holdt sig faktisk det meste af dagen. Jeg fik mig taget sammen og fik repareret flagsnipperne på to flag og repareret et par af Stens bukser. Det var faktisk meningen, at jeg skulle lave mad til aften, men da vi gik op i byen for at finde et sted, var de steder Ole og Inga havde anbefalet lukket. Så opgav vi det og Sten lavede Spagetti a la Troidand (dvs. med svampesovs). Og jeg skal så lave mad i morgen.

Mandag den 15. oktober 2012.

I dag havde vi samlet kræfter nok til, at vi kunne mande os op til at gå op og se på byens marked og byens kirke. En kæmpekirke der i sin oprindelse også har været brugt som fæstning, når byen blev udsat for angreb af pirater og berbere. Kæmpestor, med kirketårn så højt som runde-

tårn, som blev brugt som udkikstårn. Murene er høje og uden vinduer, kun meget små huller højt oppe. Inden vi gik, kom Ole over og foreslog at vi gik ud ved femtiden og fik os nogle tapas. Det blev en aftale. Da vi kom hjem fra byturen, blev der vasket dæk og fyldt diesel på fra dunkenene, så vi er klar til i morgen, hvis vi ikke får noget vind. Inden vi gik til tapas fik Sten og Buller handlet, for vi var helt nede på forsyningerne.

Tirsdag den 16. oktober 2012

Afgang fra Vinerós ti minutter over syv. Vinden var fra nord 2-5 m/s, så det gik for storsejl og maskine. Hen over middag gik vinden i syd 3-5 m/s, så vi skiftede storsejlet ud med genuaen og var i Tarragona klokken fem. Det var en lang dag, men vi nød at der ikke var al den gyngang vi havde haft glæde af på vejen til Vineró. Vi var matte, så det var mig der skulle lave mad. Vi gik op i bydelen, hvor fiskerne hører til. Vi fandt også et sted, og fik rigtig god mad, men føler lidt at vi betalte for meget. Jeg tror vi skal lade være med at gå ud og spise den første aften, med mindre man har fået et eller andet præcist anbefalet. Når man har været et sted en dag, kan man lige stikke fingeren i jorden, og man har man en bedre fornemmelse af hvor man skal gå hen. Prisniveauet de forskellige steder er i øvrigt en fin indikator på stedets karakter. Jo flere (ikke spanske) turister jo højere pris. Buller har opfundet et indeks der beskriver prisniveauet: 1 caña (fadøl) til €1 er det vi kalder spansk niveau og her i Tarragona har vi oplevet variationer mellem €1 og €2.20, billigst her lige oppe bag havnen i et mere tvivlsomt kvarter med bl.a. sex butikker og dyrest ved det store torv i Tarragonas centrum.

Onsdag den 17. oktober til lørdag den 20. oktober 2012

Dagene i Tarragona var præget af blæsevejr, meget blæsevejr. Vi vidste på forhånd, vi skulle tilbringe et par dage her, og stedet var valgt med omhu. En sikker havn, en by af en fornuftig størrelse og med spor af de tidligere beboere: romerne. Onsdag formiddag, fik dog et andet program punkt: vask og spuling af båden. Da vi vågnede om morgenen, var båden dækket af et lag meget fint, rødt sand. Da det havde regnet et stykke

tid, blev dette til et fint lag rødt mudder (det er det fænomen meteorologerne kalder blodregn og som I vist også har oplevet i Danmark i disse dage om end med mindre intensitet end her). Med vores erfaringer fra Rabat, hvor båden også blev dækket af et sådant lag ørkensand, vidste vi, at det ikke skulle have sol, for så at blive

Imponerende arena uden for Tarragona

brændt fast i voksen: Der blev vasket, sæbet ind, vasket, sæbet ind, vasket, sæbet ind og så håbede vi at der ikke kom mere støv. Det lod til at være det og der kom ikke mere.

Dagene gik meget med at studere vejrmeldingerne, men det kom der ikke noget ud af: vejret blev ikke meget bedre. Altså forstået på den måde, vinden blev stående i nord. Det var ikke koldt, og så snart vi kom op i byen og larmen fra naturen var væk, så var det jo som en dansk sommer. Buller prøvede at huske os på, hvor mange sommerdage, vi i løbet af vores liv vi har brugt i danske havne med at vente på at det skulle blæse eller regne af. Og der var vi så iført islandske sweattere! Det er dog meget fugtigt i disse dage, vi har haft varmeren kørende, blot ventilatoren, for at få blæst noget luft gennem båden.

Som nævnt: Romerne var her og det har sat sig en del spor. Resterne af en bymur, det meste af en arena; begge dele flot bevaret. Også resterne af et teater, men det er man åbenbart ikke nået til at grave rigtigt ud endnu. Men væddeløbsbanen er fundet og gravet ud. Man kan ikke se den i byrummet, men Sten og Buller kom ved et tilfælde forbi og gik ind og så det og blev rimelig imponeret. Det er blevet gravet ud under byen og der er masser at se på. Håber jeg får

mulighed for at se det inden vi forlader byen. I onsdags kom en svensk båd sejlende ind. Vi har snakket med dem på broen. Her lørdag eftermiddag skal vi over til dem og ficka; og klokken seks i aften bygger de et "menneske tårn" (en Castilla som er en katalansk specialitet) oppe i byen, det skal vi op og se.

Søndag den 21. oktober 2012

I går så vi at der blev bygget tre mennesketårne. Vi havde fået at vide det skulle ske klokke seks på en plads tæt for enden af ramblaen. Vi stod på plads og i orden med kameraet på det angivne tidspunkt. Vi havde også paraplyer med for det var lidt lusket vejr. Der var en masse mennesker samlet. Alle i lyse bukser og ned enten rød, rødtribet eller blå skjorte. Alle havde også et sort skærf om livet, eller fik det på inden de begyndte at bygge tårnet. De fik hjælp til at sno det på. Jeg spurgte hvor langt det var. Ham jeg spurgte var lidt kraftig og svarede, at det var cirka tre en halv meter.... måske lidt kortere for nogle. Når det tog lidt tid med at komme i gang, skyldes det at det regnede, og de var lidt usikre på om det skulle foregå ude eller inde. Det endte med, at det blev bestemt at det skulle foregå indendørs. De har et 'klubhus', hvor der er højt til loftet og det er muligt at bygge disse menneske tårne i op til syv etager, "menneskeetager". Lige pludselig skete der så noget. Firs til hundrede mennesker samlede sig i rundkreds på rundkreds, meget-meget tæt. Hænderne op over hovedet og frem ad, de der stod bagved lagde deres hænder lige bag ved den forestående og så videre og så videre, det blev en meget tæt menneskehob. Det var så første etage; derefter begyndte så næste etage at kravle hen over denne hob og bygge anden etage, som bestod af fire personer, allerede inden de var på plads var tredje etage ved at kravle over hoben. Sådan blev de ved. Jo højere de deltagende skulle op, jo spinklere var de. Der var en del piger med. Den tredjesidste etage bestod af to. Og de to sidste af to små (8-10 år) piger iført styrthjelm og tandbeskyttere. Ligeså snart den sidste etage havde været oppe og markeret det med en arm i vejret (med fire fingre strakt ud for at repræsentere det catalanske flag), begyndte de at demontere pyramiden. Det var også imponerende, at se den stille og roligt at blive 'pillet' fra hinanden.

Første etage er på plads, anden etage er ved at etablere sig.

Bygningen af pyramiden er ikke afsluttet for den er succesfuldt demonteret. Vi nåede at se tre pyramider. Det var en speciel oplevelse. Man tog det meget alvorligt og vi kom i snak med nogen, der forklarede, at der er konkurrencer og mange hold der konkurrerer. Det var en lokal sag, der var meget få turister tilstede.

Dagen i dag gik med at se på vejrudsigter, som skiftede fra time til time, og sidste på eftermiddagen var vi sikre på at vi ikke kunne nå til Barcelona inden Kirsten kom. Buller snakkede med Kirsten, og i løbet af ingen tid havde hun fundet og bestilt et centralt beliggende hotelværelse til dem. Herfra går der tog til Barcelona, så det var en fin plan. Vi inviterede Marie og Michael fra den svenske båd til et glas med ost og lomo ved femtiden og hyggede os med dem. Inden vi gik på køjen, tjekkede vi lige vejrmeldingen, den havde ændret sig! Nu så det ud til at vi kan komme af sted i morgen, ju hu! Og også i overmorgen ser fin ud.

Mandag den 22. oktober 2012

Vi kom så endelig fra Tarragona klokken tyve minutter over ni denne mandag morgen. Når vi endelig skulle være blæst inde et sted, så var Tarragona et fint sted at være. Vi var i Genista klokken fire. En begivenhedsløs tur for maskine. Marinaen er der heller ikke noget at skrive om. Ifølge vejrudsigten ser det ud til at vi kommer til Barcelona i morgen.

Den sidste etage er på vej op, en pige på 7-8 år iført styrthjelm og tandbeskyttere

Tirsdag den 23. oktober 2012

Afgang Ginista kvart over ni, vejrudsigten var fin, så det gik frem over havet. En ukompliceret tur til Barcelona, hvor vi var klokken halv to. Vi havde reserveret plads i Marina Olympic, og i løbet af no time havde vi fået kontrakten og nøglekort på plads. Vi tog os sammen og vaskede storsejlet, for at få fjernet resterne af sandet fra Sahara. Da det var blevet tørt pakkede vi det sammen. Lidt over otte, fik vi en SMS fra Kirsten, hun var på vej mod hotellet. Vi fandt en taxa og tog af sted for at møde hende. Kirsten havde en adresse på et tapas sted, hvor vi tog hen og fik tapas, pinxos og rødvin. Buller er nu tilbage tilbage i civilisationen og vi er alene på Troldand.

Onsdag den 24. oktober 2012

Vi var lidt tid om at komme i gang, men vi fik da pillet genuaen af, taget loggen ind og fik indrettet den forreste kahyt til pulterkammer. Vi fandt også det lokale indkøbscenter med et rigtig fint supermarked og et vaskeri. Metrostationen ligger inden for gangafstand, så det er rigtig fint. Det lader til, at der er mange der skal

overvintre på bådene her i havnen, så vi bliver ikke helt alene.

Sten fik i aften det forlagskommterede manuskript på bogen tilbage, så nu skal han til at kigge den igennem og det skal være klar fredag morgen. Han går som katten om den varme grød eller som en tiger i et bur, men skal i gang i morgen tidlig.

Torsdag den 25. oktober 2012

Sten er i arbejdslejr, jeg løb en tur her til morgen, håber jeg kan komme i gang igen, jeg handlede frokost, Buller og Kirsten kom til eftermiddagskaffe. Sten var færdig med sine rettelser ved ti tiden og fik det fyret af til forlaget.

Fredag den 26. oktober 2012

Det regnede i går aftes, det styrtede faktisk ned. Jeg må indrømme, jeg synes virkelig, at det er hyggeligt at ligge i min køje og så høre regnen og vide at jeg ligger i en tæt båd. Jeg kommer så til at tænke på regnvejr i vores træbåd 'Harla' en gang i det forrige årtusinde, hvor alt skulle pakkes i plastik, bar det støvregnede. Uhh, hvor jeg hyggede mig!

Nu udestår der for Sten og medforfatteren Henrik kun et afslutningskapitel. Det sad Sten og kiggede på her i løbet af dagen. I aften skal vi spise med Buller og Kirsten i Barcelonetaen, for de tager hjem i morgen formiddag. Så skal vi i gang med at hilse på venner og familie her i byen (ind til videre har vi været her in cognito), og vi har også set at der er opera her, så vi får nok at se til her til vinter. For selv om vi har været her et par gange før (ja Sten faktisk mindst 6 gange), så er der meget vi ikke har set, og der er meget vi skal se igen. Vi tager hjem den 18. december og ved endnu ikke hvornår vi tager herved igen.